

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΖΟΝ ΓΚΡΗΚ

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ

—Πού βρήκες τὸ πιστόλι; τὸν ρώτησε ὁ Πήτερσον.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Τοῦ ΔΗΜ. ΣΑΜ.

Ἡ Σύλληψι τοῦ Κάρλτον Πούαλ

Ο ΔΕΙΚΤΗΣ τοῦ ρολογιοῦ πρὶν ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα εἶχε πηδήσει τὰ μεσάνυχτα. Ἕνας καινούργιος χρόνος εἶχε ἀνατείλει. Γεμάτος ὄνειρα καὶ ἐλπίδες.

Οἱ ἀνθρώποι ἀπ' τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄσπρη τῆς Γῆς πτρίμεναν ἀνυπόμονα, μ' ἕνα χαμόγελο ἀόριστο χαραγμένο στὰ χεῖλη του: τὸν ἄρχαμό του.

Γιόρτασαν στὰ σπιτία, στοὺς

δρόμους, στὰ κέντρα τὸν θάνατο τοῦ παλίου χρόνου καὶ ὑποδέχτηκαν μὲ μουσικὲς, μὲ τραγούδια, μὲ γέλια, μὲ πυροτεχνήματα, ἐκπυρροκροτήσεις, ἐξαλλες φωνές, πρελλὰ πηδήματα τὸν καινούργιο χρόνο.

Ἦρθε ὅπως ἕνα νεογέννητο παιδί χωρὶς θάσσανα καὶ κλάμμα. Ἦρθε σὰν ἥλιος λαμπρός, σὰν λοῦλουδι πού σκορπάζει τριγύρω του γλυκεῖα εὐωδιά, σὰν ἡ ἀρχὴ ἐνὸς δρόμου πού χάνεται μέσα σ' ἕνα

δάσος, όπου εὐνοῦ φανταζόμαστε πὺς ἀκολουθώντας τὴν πορεία του, θὰ βρούμε ἐκεῖνο πὺς ζητᾶμε μῦσα στὴ ζωὴ μας: Τὴν χαρὰ καὶ τὴ γαλήνη, τὴν εὐτυχία καὶ τὴν εἰρήνη.

Τὰ πυροβόλα τὸν ἀνήγγειλαν ἀπ' τὰ ψηλά πυροβολεῖα μῦσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα, οἱ καμπύλες διαλάλησαν τὸν ἔρχομό του, τὰ λαμπρὰ φῶτα πὺς ἔσκαψαν ἕνα δευτερόλεπτο ὕστερα ἀπ' τὰ μασάλευχτα, τὸν ὑποδέχτηκαν θριαμβευτικᾶ.

Ἡ Ἔλεν Φόρσετ, ὁ ἐπιθεωρητὴς Πήτερσον καὶ ὁ Τζὼν Γκρήκ γυροῦσαν ἀπ' τὴ λῆσχι τῶν δημοσιογράφων τῆς Ν. Ὠόρκης. Εἶχαν διασκαδᾶσει ἀρκετὰ, εἶχαν χορέψει, εἶχαν ἀλλάξει τὸ φιλί τῆς χαρᾶς, στὴν ἀνατολὴ τοῦ νέου χρόνου καὶ ἐπέστρεψαν σπιτί τους.

Μ' ἕνα πὺς πάνω στὴ γῆ ἔκανε τὰ πρῶτα του βήματα ὁ νέος χρόνος, ἀκάμῃ τόσο νέος καὶ τόσο φωτεινός, ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ. Φυσούσε βαριάς καὶ τὸ νερόχιονο κατὰ διαστήματα προανάγγελε ἐπισκαψὴ χιονισιοῦ.

Ξαφνικὰ στὸ στρίψιμο ἐνὸς δρόμου μιὰ λάμψη ξεπετάχτηκε ἀπὸ ἕνα παράθυρο κι ἀμέσως δεύτερη καὶ τρίτη.

Ὁ Τζὼν Γκρήκ σταμάτησε ἀπὸτομα τὸ αὐτοκίνητο καὶ πήδησε ἔξω. Ὅχι, οἱ φλόγες πὺς ἔζωναν τὸ σπιτί πὺς ἦταν ἀπέναντί τους, δὲν ἦταν πρωτοχρονιατικὰ πυροτεχνήματα. Ἦταν οἱ φλόγες πὺς μέτῃν ἀπελευθερικὴ, πύρριμη ἔπι τους, διαλαλοῦσαν μιὰ καταστροφή.

Ὁ Πήτερσον καὶ ἡ Ἔλεν ἀσυνείδητα ἀκολουθοῦσαν τὴν κίνησι τοῦ Γκρήκ: Βγήκαν ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο κι αὐτοί.

—Πυρκαγιὰ; ἔκανε ἔντρομη ἡ Ἔλεν.

Κανένας δὲν πρόφτασε νὰ ἀπαντήρη. Ὁ Γκρήκ ἔτρεξε μ' ἄλη τὴ δύναμί του κατὰ τὸ σπιτί πὺς καίγταν. Ὁ Πήτερσον τὸν ἀκολοῦθησε.

Ἡ σκιά πὺς εἶχε φανῆ ἔμπρὸς ἀπ' τὸ σπιτί εἶχε προσελκύσει τὸν Γκρήκ. Εἶχε φανῆ ἔξω, στὴν εἰσοδοῦ τοῦ σπιτιοῦ καὶ μόλις εἶδε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γκρήκ νὰ σταματᾶ, φάνηκε γιὰ μῆστιγμὴν ἀστακτικᾶ καὶ ὕστερα κινήθηκε ἀπὸ στωδικὰ πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου.

—Ἄλι! φώναξε ὁ Γκρήκ.

—Ἄλι! φώναξε ὁ Πήτερσον.

Ἡ σκιά δὲν ὑπάκουσε. Τρύπωσε μῦσα σὲ μιὰ πόρτα. Σὲ λίγο ὁ Γκρήκ καὶ ὁ Πήτερσον ἔμπαιναν στὴν ἴδια πόρτα.

Ἐνα ἄγριο κυνηγητό ἄρχισε στὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ. Φῶτα ἔσκαψαν, ἀνοῖξαν πόρτες, πρόβαλαν πρόσωπα τρομαγμένα στὸν πρῶτο προβολισμὸ πὺς ἀντήχησε ἀπ' τὸ πτωπὸ πὺς ἀνθρώπου πὺς ἔτρεχε σὲν τρελλός νὰ ἀποφύγη τὸν Γκρήκ καὶ τὸν Πήτερσον πὺς τὸν κυνηγοῦσαν.

Ἦταν ἕνας νεαρός ὡς εἰκοσιεικοσιδυὸ χρονῶν. Ἐμοιαζε μεθυσιμμένος ἀπὸ ἕνα πάθος μίσους. Κᾶθε τόσο σταματοῦσε πίσω ἀπὸ κάποια κολώνια, ἀπὸ κάποια γωνιά καὶ πυροβολοῦσε.

Ὁ Γκρήκ χάρῃς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή τὴν ψυχραιμίᾶ του, τὸν ἀκολουθοῦσε καταπόδι. Ὁ Πήτερσον ἔμεινε ἄγιο πίσω. Τὸ κυνηγητὸ σὲ λίγο μεταφέρθηκε στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκεῖ ψηλά, οἱ φλόγες πὺς εἶ-

χαν διωκώσαι και ξεπετούσαν με πείσμα και κακία μέσα στην πρωτοχρονιάτικη νύχτα πάνω ύπ' την παράτα του πλαινού σπιτιού, φώτιζαν τὸ σκοτάδι.

Οἱ στείριμες τῆς πυροσβεστικῆς βουκόβαν στὸ δρόμο και οἱ φακὲς πᾶν πυροσβεστῶν μπερδούονταν με τὰ φωκαρτὰ τῶν προμακρατημένων γεϊθῶων.

Ὁ Γκρήκ οὔτε τις φλόγες γύριψε νὰ δῆ, οὔτε τοὺς πυροσβέσας. Μέτρο με μέτρο πλησίαζε τὸν ἐξαλλὸ νεαρὸ, πού ἀπὸ στιγμή-ῆ σιγῆ μὴ ἔχανε τὴν ψυχραιμία του και φαίνεται σὰ νὰ αἰωρήτο ἐκεῖ ψηλά.

Οἱ σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ που τελείωσαν. Τὰ θήματά του ἔγνων ρυλισμένα. Τὸ κορμί του παλατευόταν λαχανοασμένο. Ἡ ἀπόστασι πού τὸν χάριζε ἀπ' τὸν Γκρήκ λιγώστευε. Κοντοστάθηκε μιὰ-δυὸ ρόρες. Τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυνη ρήσεως τὸν ἔκανε νὰ σταματάση και νὰ σφίξη τὶς γροθιές του. Μὰ δὲν πρόλαβε οὔτε νὰ ἀμυθῆ, οὔτε νὰ περάση στὴν ἐπίθεσι.

Σιδερένια ἡ γροθιά τοῦ Γκρήκ βούλιαζε στὸ στομάχι του. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸν ἔβαζε ὅπως ἕνα μπάγο ἢ ἕνα μισοφουσκωμένο κῶκι στὸν ὄμο του, ἀλασθηταὶ κῶπ' τὰ χτυπήματά του και ἔκολλουδώντας τὸ δρόμο πού εἶχε φτάσει ὡς ἐκεῖ ἐπέστρεψε.

Κουτὰ σ' ἕνα φεγγίτη περιέμενε ὁ Πήτερσον λαχανοασμένος.

—Πρωτοχρονιάτικο θήραμα, εἶπε ὁ Πήτερσον.

Ὁ Γκρήκ δὲν μίλησε. Τὸν μετέφερε στὸ δρόμο και ἀπὸ ἐκεῖ στὸ αὐτοκίνητό του. Χρειαστῆκε ἄραγε τῆ προσπάθεια νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ,

γιατί ὁ κόσμος πού εἶχε μαζευτῆ κόντεφε νὰ λυτσοῦν τὸν ἀκαίσθητο ἔμψρηστῆ, οὐφλιόζοντας σὰν μαμακόκ.

Ἄντι ὁ Γκρήκ, ἡ Ἐλεν και ὁ Πήτερσον νὰ βρεθῶν στὰ σπῆτια τους γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ἡσυχῶ· στεφοκωμένοι με τὰ πρῶτα διειρα τῆς πρωτοχρονιάς, βρέθησαν στὸ κεντρικὸ κτίριο τῆς Ἀστυνομίας, στὸ γραφεῖο τοῦ Πήτερσον.

Ὁ νεαρὸς εἶχε συνέλθει. Μὲ σκυμένο κεφάλι και κυρτοὺς ὤμους, φαίνόταν συντριμμένος.

Ἄδεν δίπασε νὰ πῆ τὸ θυμὸ του και νὰ δείξη τὴν ταυτότητά του. Τὸν ἔλεγον Κάρλτον Πούαλ και καθότον στὴν 56 ὁδὸ.

—Ποὺ βρήκες τὸ πιστόλι; τὸν ρώτησε ὁ Πήτερσον.

Ὁ Κάρλτον Πούαλ σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Τὶ δουλειὰ κάνεις;

—Φοιτητής. Παρακαλουθῶ νομικά.

—Γιατί ἔβαλες φωτιά σὲ κείνο τὸ σπῆτι;

—Ἄδεν ἔβαλα κομμει: φωτιά ἐγώ.

—Τότε τί ζητούσες ἐκεῖ τὴν ὥρα πού ἔκαψε ἡ φωτιά;

Ὁ νεαρὸς ξεκατέκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους.

—Ὅσο πὸ γρήγορα μιλῆσης, τόσο πὸ καλὰ γιὰ σένα. Ἐπίσι ἡ ἐλλογίως δὲν πρόκειται νὰ μείνη κανένα σπμείο σκοτεινὸ. Ἡ ἀστυνομία τὰ μαθαίνει διὰ· μέχρι και τὴν τελευταία λεπτομέρεια, εἶπε ὁ Πήτερσον. Ἐμπρὸς μὴ διατάξεις.

Ὁ Κάρλτον Πούαλ σήκωσε τὰ μῆτια του και τὸ κάρφωσε γιὰ μιὰ στιγμή στὰν Πήτερσον.

—Σὲ ρώτησα, εἶπε με αὐστηρὸ ἔτρο ὄρος ὁ Πήτερσον. Τί ζητού-

σες, γιατί την ώρα που άναψε η φωτιά. Το σπίτι σου είναι μακριά από εκεί. Σε είδαμε να διαγίνης απ' την είσοδο του σπιτιού και να τρέχεις έξω από να μάζα άποφύγης. Μάζα έρριξες, δσες σφαίρες είχε το πιστόλι σου. Ή άποφορία και ή άπόπειρά σου να μάζα σκοτώσης, φτάνουν να σε στείλουν γις τά καλά μέσα.

Κουδούνησε τó τηλέφωνο. Ό Πήτερσον σήκωσε τó άκουστικό. Κάποιος τής άαυτομιάς του μιλησε. Ό έπιβεωρητής γούρλωσε τά μάτια του, γύρισε και τά κάρωσε κίτον νεαρό, ένω άπ' τά χείλη του βρηψούσε ένα έπιφώνημα τι πλήξεως.

—Πώς;

“Έκλεψε τó τηλέφωνο και με έπίσημο ύφος, έπτε:

—Τό σπίτι που έπασε φωτιά ήταν τής έταιρίας Πούαλ και Σίσα.

Ό Γκρίκ πλησίασε τόν νεαρό:

—Έίνα; ή έταιρεία τού πατέρα σου;

Ό Κάρλτον κήησε καταφατικά τó κεφάλι.

—Σ' έσθελε ο παέτρας σου να δάλης φωτιά; ξαναρώησε ο Γκρίκ.

Ό Κάρλτον τώρα κήησε άρνητικά τó κεφάλι.

Ποίος σ' έσθελε;

—Κανένας.

—Όμολογείς όμως πώς εκού έβαλες τή φωτιά; στην άποθήκη τής έταιρίας τού πατέρα σου.

—Όχι, δέν έβαλα καμιά φωτιά έγώ. διαμαρτηρήησε τώρα ο νεαρός ύφώνοντας τόν τόνο τής φωνής του.

Ό Γκρίκ άλλαξε μιά ματιά με τόν Πήτερσον και τήν Έλεν. Ύστερα έπτε:

—Όμως έβγαίνες άπό και μ' ένα πιστόλι στó χέρι. Και λίγο άκόμα να με σκοτώσης. Τι έχεις να πής γι' αυτά; Άπόφε είναι πρωτοχροιά. Θα έπρεπε να βρίσκεσαι στó σπίτι σου, με τούς δικούς σου ή με τούς φίλους σου.

—Θά έπρεπε. Έκοις ο Κάρλτον.

—Έχεις οικογένεια; ρώησε ή Έλεν.

—Τήν μητέρα μου, τόν πατέρα μου και τόν άδελφό μου.

—Θά πρέπει να μένουν στην 56 άδδ; έπτε ο Γκρίκ.

—Ναι.

—Τό τηλέφωνο τού σπιτιού σου ποίό είναι;

Ό Κάρλτον έπτε τó τηλέφωνο τού σπιτιού του κι' ο Γκρίκ σηκωσε τó άκουστικό. Πήρε άριθμό και σε λίγο έπτε:

—Ή κυρία Πούαλ; Ποός ρωπάει; Έδώ γραφείο έπιθεωρητού Πήτερσον.

Ή δυν τού Γκρίκ σά να άναταράχηκε. Τά μάτια του μίκριταν ξαφικά και τó πρόσωπό του γέμισε ρυτίδες.

“Υστερα από μερικά δευτερόλεπτα, ρώησε:

—Έπτε θεδαία, πώς τόν σκότωσαν;

Ό Πήτερσον μεταποπίστηκε Ένα δήμα κι' ο Κάρλτον πετάχηκε σά; έλατήριο απ' τó κάθισμά του.

—Ποίον σκότωσαν; ούρλισσε.

Ό Γκρίκ έβλεπε άργά τó άκουστικό και κάρφωσε τά μάτια που στόν Κάρλτον Πούαλ. Τό έσο έκαναν και ο Πήτερσον με τήν Έλεν.

Ό νεαρός τούς κοίταξε με τή σειρά σαστισμένος.

—Δὲν σκότωσα κανέναν ἐγώ· φώναξε χτυπώντας τὸ στήθος του μὲ κάποια ἰσχυρότητα, ἐνῶ τὰ μάτια του πλημμύριζαν δάκρυα. Δὲν σκότωσα κανέναν ἐγώ!

Ὁ Πήτερσον κάλυψε ἕναν ἀστυφύλακα.

—Βάλε τον αὐτὸν στὸ κρατητήριο, εἶπε.

Ὁ ἀστυφύλακας πήρε τὸν Κάρλτον πού οἱ διαμαρτυρίες του τώρα εἶχαν γίνει ὑπερικές καὶ ἀντηχοῦσαν σ' ὅλο τὸ κτίριο τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Γκρίκ, ἡ Ἔλεν καὶ ὁ Πήτερσον κατέβηκαν στὸ δρόμο καὶ μπηκὰν στὸ αὐτοκίνητο.

Τὸ αὐτοκίνητο πήρε κατεύθυνσι πρὸς τὴν 56 δδῶ.

Στὸ σπίτι τοῦ Πούαλ

Τὸ σπίτι τῶν Πούαλ στὴν 56 δδῶ ἦταν ἱκανοῦ ἀπιβλητικό. Δυὸ ἀστυφύλακες φρουροῦσαν τὴν εἰσοδο, ἐνῶ στὸ ψωπερικό του, ἄλλοι ἀστυνομικοὶ καὶ ἡ Σήμασις δρισκόταν ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

Τὴν κυρία Ἄννα Πούαλ, τὴν μητέρα τοῦ Κάρλτον, τὴν ᾤρεκαν μισοξασπλωμένη πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῶ μιὰ κοπέττασι κομμα-

τώδη, Κάθε τόσο μιόνογιε τὰ μάτια της, κοιτοῦσε μ' ἕνα ἀπλανὲς βλέμμα γύρω τῆς καὶ ψιθύριζε:

—Ὁ ἀντρας μου! Ὁ ἀντρας μου!

Ὁ ἀντρας τῆς Ἄννας Πούαλ καὶ ποτέρας βέβαια τοῦ Κάρλτον, ἦταν ξασπλωμένος στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο, πάνω σ' ἕνα κρεβάτι. Μὲ κατὰλειπτα μάτια ἀκίνητος, χωρὶς ἀνάσα. Τὸ πρόσωπό του ξεροκισνὸ, ἦταν ἀπληκτιστικά χλωμό. Οἱ δυὸ σφαίρες πού εἶχαν περάσει τὸ στήθος του δὲν εἶχαν ἀφήσει κανένα σημάδι, μὰ τὸ αἷμα πού εἶχε θυγί ἀπὸ καὶ, εἶχε θάψει μὲ μεγάλους κόκκινους λεκέδες, τὰ λευκὰ σεντόνια.

—Πότε ἔγινε αὐτό; ρώτησε ὁ Πήτερσον τὸν ἰατροδικαστή, πού μόλις εἶχε ἀπομακρυθῆ ἀπ' τὸ πτώμα τοῦ Πούαλ.

—Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ καθορίσω ἰσχυρῶς, ἀλλὰ πρὶν λίγες ὥρες.

—Πρὶν τὰ μεσάνυχτα;

—Νομίζω.

Ὁ Πήτερσον κίνησε τὸ κεφάλι του.

Ὁ Γκρίκ καὶ ἡ Ἔλεν στάθηκαν παράμερα, ἀμίλητοι. Τὸ μόνο πού ἔβλεπε ὁ Τζῶν, ἦταν νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο, στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου, στὸν προθάλαμο, πού συγκοινωνοῦσε μ' ἕνα μικρὸ χῶλο πρὸ ἔρθαιε στὸ σαλῶνι καὶ στὸ διάδρομο πού ἀδηγοῦσε μὲ μιὰ πλατεῖα σκάλα, στὸν πρῶτο ὄροφο τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Πήτερσον κάτι εἶπε στὸ αὐτί ἐνὸς ἀστυνόμου, πού ἦταν ἐκεῖ καὶ ὕστερα δυνατὰ μελώντας πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Σημάνσεως:

—Χρειαζομα γρήγορα ὅτι ἄ-

ποτυπώματα βρήθηκαν εδώ μέσα. Πρέπει το συντομώτερο να ξέρου με και το όπλο που χτυπήθηκε ο Πούαλ.

—Υστερα από Πήτερσον, ο Γκρίκ και η Έλεν πήγαν κοντά στην Άννα Πούαλ.

—Είμαι ο έπιθεωρητής που σας τηλεφώνησα λίγο πριν, της είπε ο Πήτερσον. Κάντε κουράγιο. Δεν θα σας κουράσουμε πολύ.

Χτύπησε το τηλέφωνο. Η Άννα Πούαλ άπλωσε το χέρι της δίπλα και σήκωσε το ακουστικό.

—Τρέχα, Στήβ, μίλησε ανάμεσα από λυγμούς στο τηλέφωνο.

—Ποιος είναι αυτός ο Στήβ; ρώτησε ο Γκρίκ.

—Ο γιος μου, απάντησε η Πούαλ ενώ έκλεινε το τηλέφωνο και κατέβαλε προσπάθεια να κρατήσει το κορμί της ορθό.

—Έχετε κι άλλον γιο; έκτός απ' τον Κάρλτον; έκανε ο Πήτερσον.

—Πού τον ξέρετε όσείς τον Κάρλτον;

Ο Γκρίκ και ο έπιθεωρητής έλασαν μις γρήγορη ματιά.

—Τι ώρα έφυγε απ' το σπίτι σας ο Κάρλτον;

—Από πολύ νωρίς.

—Τον είδατε να βγαίνει απ' το σπίτι;

—Τόν πήγα ως την πόρτα. Του είπα να μην άργήσει.

—Εισαίτε δεβάια ότι δεν ξαναγούρισε πριν τα μεσάνυχτα;

—Ω, αν ήταν ο Κάρλτον εδώ.

—Δεν ήταν κανένας άλλος στο σπίτι έκτός από σας και τον κ. Πούαλ;

—Κανένας.

—Η ύπηρεσία;

—Της έδωσα άδεια να διασκεδάσει την πρωτοχρονιά.

—Ποιοι έμειναν στο σπίτι;

—Ο άντρας μου και εγώ. Έμεινε και ο Στήβ.

—Δεν κεντήληθήκατε τους πυροβολισμούς που έρριξαν στον κ. Πούαλ;

—Ήμουν στο δωμάτιο του Στήβ. Τον κρακαλούσα να βγει να διασκεδάσει σε κανένα κέντρο. Ήταν σταλοχωρημένος και εργαζόταν. Μελετούσε τα βιβλία της έταιρίας.

—Πότε κεντήληθήκατε πώς ο άντρας σας.

—Μόλις έγιναν μεσάνυχτα. Τόν πουούσαν οι ρευματισμοί του. Έίχε ξαπλωθεί από νωρίς. Πήγαστο δωμάτιο του να του εύχηθώ καλή χρονιά.

—Ζούσε όταν μπήκατε στο δωμάτιο του;

—Ήταν ένα κομμάτι πάγος.

—Ποιος ύποπτεύεσθε πώς σκοτώσε τον άντρα σας;

Η Άννα Πούαλ ξέσπασε σε λυγμούς.

Η Έλεν κάτι είπε στο αυτί του Πήτερσον, ο Πήτερσον άπομακρύνθηκε δυο βήματα και η Έλεν έσκυψε να περιποιηθεί την Άννα Πούαλ.

—Τι γνώμη έχεις; ρώτησε ο έπιθεωρητής τον Γκρίκ.

—Δεν μπορώ να καταλήξω σε συμπεράσματα. Το βόλο που διαπιστώνω, είναι πώς βρεθήκαμε άνάμεσα σε μις πρωτοχρονιάτικη τραγωδία. Μια βολοφονία στο σπίτι των Πούαλ κι ένας έμπρησμός στην άποθήκη της έταιρίας τους.

—Δεν μπορεί να είναι άλλος απ' αυτόν ο δολοφόνος.

—Ποιόν ένωσε;

—Μα τον Κάρλτον.

—Βιάζεσαι να θυάλεις συμπε-
ράσματα, Πήτερσον, παρατήρησε
ο Γκρήκ.

—Κάτι έπρεπε να συνέβαινε ά-
νάμεσα στον πατέρα και στο γυ-
ιό. 'Ο γυιός προσποικείται πώς
φύγει άπ' τό σπίτι, γυρίζει χω-
ρίς να τον μντιληθθή κανένας, γλι-
στρά στο δωμάτιο του πατέρα
του, τον σκοτώνει και τρέχει γρή-
γορα στην άποθήκη. Έκει βάζει
φωτιά και όλκωληρώνει την κατα-
στροφή, για να ικανοποιήση την
έγκληματική του διαστροφή.

—Δηλαδή πιστεύεις στην πα-
τροκτονία;

—Είναι τραγικό, ψθύρισε: Πή-
τερσον, μα τα γεγονότα μαρτυ-
ρούν...

'Ο Γκρήκ πλησίασε την κ. Πού-
αλ, που είχε κάπως ήσυχάσει.

—Πότε έφυγε ο άλλος γυιός
σας, ο Στήβ;

—Λίγο προτού να πάω στο δω-
μάτιο του άντρος μου.

—Την ώρα που μεσολάβησε κά-
τη στιγμή που έφυγε ο Κάρλτον
ώς τη στιγμή που έπισκεφτήκατε
τό δωμάτιο του άντρος σας, δεν
μετακινήθηκε ο Στήβ;

—Τι θέλετε να πείτε; 'Ο Κάρλ-
τον είχε βγει και ο Στήβ έμεινε
στο δωμάτιό του. Τι άνακατεύε-
τε τους γυιούς μου;

—Ήσυχάστε, κ. Πούαλ.

'Ο Πήτερσον, ο Γκρήκ και ή
"Έλεν έγκατέλειψαν τό σπίτι των
Πούαλ με την ψυχή τους βαρεία.
'Η χαρά και ή ξενοιασιά της ύπο-
δοχής του νέου χρόνου, είχε πετά-
ξει μακριά. 'Η τραγωδία που έζη-
σαν τους γέμισε χιλίες σκέψεις πι-

κρές για τη ζωή των ανθρώπων.

'Ο Γκρήκ με τό κεφάλι βαρύ
προσπαθούσε να βρή μιá άκρη σ'
αυτή την πρωτοχρονιατική τραγω-
δία που βρέθηκε στο δρόμο τους,
ένώ ο Πήτερσον σ' όλο τό δρόμο
της έπιστροφής ανέπτυσε τό κα-
τηγορητήριο του έναντίον του Κάρλ-
τον.

'Αποχαιρετίστηκαν μ' ένα χαμό-
γελο ψεύτικο. 'Η εύτυχία της έπι-
στροφής τους στα σπίτια τους ύ-
στερα άπ' τό χαιρετισμό του και-
νούργιου χρόνου, είχε γίνει μιá
θλίψη.

'Ο Γκρήκ έρευνά

Ο έπιβεωρητής Πήτερσον δεν άρ-
γησε να στείλει στον εισαγγε-
λέα τον μικρό Κάρλτον Πούαλ με
την κατηγορία της πατροκτονίας
και του έμπρησμού. Όλα τά ίσγια
χεία που συγκεντρώθηκαν ήταν
έναντίον του Κάρλτον. Μα τό πιο
βασικό άπ' όλα, ήταν οι σφαίρες
που σκότωσαν τον πατέρα Πού-
αλ. ΈΙχαν ρ-χητή άπ' τό ίδιο όπλο
που βρέθηκε στα χείρια του Κάρλ-
τον, τό όπλο που πυροβόλησε τον
Γκρήκ και τον Πήτερσον, την ώρα
που τον κυνήγησαν στο σπίτι, δι-

πλα στην άποθήκη που καίγεται.

Παρόλο τὸ ἀδιάσειστο αὐτὸ στοίχειο, ἡ σκέψη τοῦ Γερῆκ δὲν μπορούσε νὰ τὸν πείσει πὺς ὁ Κάρλτον ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ ἴδιου πατέρα του. Αὐτὸ τοῦ φαινόταν ἐξωφρενικό.

Ἡ ἀμφίβολη αὐτὴ σκέψη τοῦ τὸν ᾤδηγησε σὲ μιὰ ἔρευνα πλατεία.

Ὁ Πούαλ στὴν ἑταιρία του εἶχε ἀκόμα δύο συνεργάτες: Τὸν κ. Λεϊτσόντερ καὶ τὸν κ. Μπάρμπερτον.

Τοὺς ἐπιπρόκειτο καὶ τοὺς δύο περισσότερες ἀπὸ τέσσερες φορές.

Φαινόταν δύο ἥσυχτοι, φιλορηγνικοί ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦσαν μὲς ζωὴ ἐπιτημὴ καὶ ἀπλή.

Ὁ Λεϊτσόντερ εἶχε μιὰ χαριτωμένη γυναίκα καὶ δύο μικρά. Ξανθὰ ἀγόρια, ποὺ ἴσαν τὰ κοιτούσες, εἶχες μπροστά σου τὴν πρόσωποποίησι τῶν ἀγγέλων. Ζοῦσε σ' ἓνα προάστειο στὰ δυτικά τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὸ σπίτι του καλαισθητό, μ' ἓναν μικρό, περιποιημένον κήπο. Ἰνοχτόκαρβον, ὅπως ἦταν καὶ ὁ Λεϊτσόντερ. Φιλόξενος, γλυκομίλητος, μὲ ἀπλοὺς τρόπους, μὲ ἤρεμο βλέμμα, μὲ μετρημένη ζωὴ, αὐτοδημιούργητος, νοικοκύρης. Γι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε πάνω στὴ γῆ τίποτε ἄλλο ἔξω ἀπ' τὴν οἰκογένειά του καὶ τὴν ἐργασία του.

Μὲ τὸν Πούαλ συνδεόταν ἀπὸ τότε ποὺ φοιτοῦσαν μαζί στὸ Κολέγιο. Συχνὰ ἔκαναν συντροφιά σὰν παιδιά. Ἦταν ἀγαπημένοι καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν ἔρθῃ σὲ προστριβές.

Κάθε ὑπόψια ἐναντίον τοῦ Λεϊτσόντερ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Πού-

αλ, ἔπρεπε νὰ ἀποκλεισθῆ ἐκ τῶν προτέρων.

Τὸ ἴδιο θὰ μπορούσες νὰ πῆς καὶ γιὰ τὸν Μπάρμπερτον.

Γλυκομίλητος, μὲ ὄψη ποῦ σου ἔδινε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆς τὰ μυστικά σου. Ζοῦσε μόνος του σὲ δύο δωμάτια σ' ἓνα ἔρημικὸ δρόμο. Δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦσαν τὶς διασκεδάσεις, τοὺς ἐξωφρενισμούς, τὴν ἀνόητη ζωὴ τῶν κλητερικῶν κέντρων. Οὔτε ἔπιε, οὔτε κάπνιζε. Ἄνθρωπος μετρημένος, σοβαρὸς, λιγομίλητος.

Ἄν ἀπακλιόνταν οἱ συνέταιροι τοῦ Πούαλ στὴ δολοφονία του, ἄλλο τόσο συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς οἰκογενείας του.

Μὲ τὴν Ἄννα Πούαλ τὴ γυναίκα του ποτὲ δὲν εἶχε καυγαδίσει τριάντα ὀλόκληρα χρόνια ἐπιτημῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Μὲ τοὺς γιουὺς του, τὸν Στήβ καὶ τὸν Κάρλτον, ἦταν πάντα ἀγαπημένοι. Τότε ποῖος δολοφῆνσε τὸν Πούαλ; Ποῖος ἔβαλε τὴν φωτιά στὴν ἀποθήκη τῆς ἑταιρίας; Τὰ οικονομικά τῆς ἑταιρίας ἦταν περιφάνεια. Ἡ εἰσπραξι τοῦ θὰ ἔδινε στὴν ἑταιρία μεγαλύτερη ἀνσφι στις ἐργασίες τῆς.

Ἐπιπλέον, τὸ βάρος στὸν νεαρὸ Κάρλτον;

Γιὰ νὰ φτάσῃ ἓνας ἄνθρωπος στὸ σημεῖο τῆς πατριστασίας ἢ θὲ ἔπρεπε νὰ εἶναι τελείως πρελλὸς ἢ θὰ ἔπρεπε ἡ ζωὴ του νὰ ἦταν ἀβάσταχτη. Μὰ καὶ ἂν αὐτὸ τὸ δεύτερο συνέβαινε, πάλι ὄσο καὶ βλακεία ἂν τὸν χαρακτηρίζῃ, δὲν φτάνει κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ὑ-

στερα ήταν στη μέση και η πυρκαγιά.

Οι γιατροί που εξέτασαν τον Κάρλτον, τον βρήκαν τελείως ίσορροπημένον. Ωστόσο, ο Κάρλτον με όλες τις διαμαρτυρίες του, με όλη την προσπάθεια της μητέρας του να τον απαλλάξει απ' την βσελυρή κατηγορία, κλείστηκε στη φυλακή. Για τον Πήτερσον και για τον Εισαγγελέα, η ύπαρξη του δακτύλου που σκότωσε τον Πούαλ και η εμφάνισι του νεαρού στον τόπο της πυρκαγιάς την ώρα που εμφανίστηκε, ήταν στοιχεία θετικά και άδύναστα.

Ο Γκρήκ μίλησε αρκετές φορές μαζί του, είτε μόνος είτε μαζί με την Έλεν. Ζητούσε να βρή μια άκρη στην πρωτοχρονιατική τραγωδία, ζητούσε να πείσει τον εαυτό του, πώς ο Κάρλτον ήταν δυνατό να είναι ο πατρακτόνος και ο έμπρηστής.

Ώστόσο κάτι τον βασάνιζε. Πίστευε πώς πίσω απ' αυτή την ιστορία κάτι άλλο κρυβόταν. Όμως τί;

Οι μέρες πενούσαν και οι έρευνές του δεν κατέληγαν πουθενά. Αυτό το ένοιωσε σαν ένα χτύπημα σαν κάτι που έμπόδιζε τον ρυθμό της ζωής του. Τό ήξερε, πώς δεν θα ήσυχάζε ποτέ αν δεν έβρισκε μόνος του μια άκρη, μια εξήγησι.

Ο Κάρλτον δραπετεύει

ΑΠΟ την πρωτοχρονιά που εξελίχθηκε τόσο τραγικά η τραγωδία στο σπίτι των Πούαλ πέρασαν άκριδώς δυο μήνες.

Η κυρία Άννα Πούαλ, κλεισμέ-

νη στο σπίτι της ούτε ήθελε να δει, ούτε να μιλήσει με κανέναν. Ο πόνος της δολοφονίας του συζύγου της άπ' τη μία μεριά και άπ' την άλλη η κατηγορία του μικρού γιου της γ'α πατροκτονία και το κλεισιμό του στη φυλακή ώσπου να εκδικαστή η υπόθεση είχε χαράξει στο πρόσωπό της έντονα τα σημάδια του. Χλωμή και αδύνατη ζούσε μέσα στο μισοσκότεινο σπίτι της έχοντας κλεισμένες πάντοτε τις γυάλλιες των παραθύρων σαν ένα φάντασμα.

Συχνά έρχόταν σε προαιτιδές με τον μεγάλο της γιο τον Στήβ, γιατί της ήταν αδύνατο να φανταστή πώς ο Κάρλτον σκότωσε τον πατέρα του, ενώ ο Στήβ υπεστήριζε ότι και ο έπιθεωρητής Πήτερσον στην λεπτομερή έκθεσι που υπέβαλε στον εισαγγελέα, δηλαδή την πλήρη ένοχη του αδελφού του.

Ήταν δύο η ώρα, μεσημεριμιάς Παρασκευής, όταν οι σειρήνες της φυλακής έξω απ' τα θόρακα προάστεια της Ν. Υόρκης σφύριζαν βαιμονομένα αναστατώνοντας την γύρω περιοχή.

Ένας κρατούμενος είχε εξαφανιστή άκριδώς λίγο ύστερα από το μεσημεριανό συσσίτιο. Ο φυλακας της άρστηρης πτέρυγας διαπίστωσε την εξαφάνισι. Έγινε σχολαστική καταμέτρηση και τα μογάφωνα που ήταν στους θαλάμους των φυλακών δεν άργησαν να άναγγείλου: «Ο κρατούμενος Κάρλτον Πούαλ άψηφανίσθη, ενώ ταυτόχρονα οι σειρήνες εξαπέστειλαν το στριγγό και έκκευριστικό τους σφύριγμα προς όλες τις διεθύνσεις.

Ο συναγερμένος έδωσε μια άου-

νήσιστη διψή στη φυλακή. Άνδρες έτρεχαν στις σκοπιές, αυτόματα όπλα γέμιζαν, οι σιδερένιες πόρτες χτυπούσαν, οι διαταγές άκολουθούσαν τραχειές ή μιάν ή άλλη, ή σύγχυση ήταν σημαδεμένη στο πρόσωπο του προσωπικού τής φυλακής και στις κινήσεις του.

Ή μεγάλη πόρτα άνοιξε. Περίπολοι ξεχύθηκαν με αυτόκίνητα και πεζοί γύρω άπ' τή φυλακή, κατά τό βορρά και τό νότο, κατά τή δύση και τή ανατολή.

Ή ίδια πυρετώδης κίνηση παρά τηρήθηκε: σ' όλα τα άστυνομικά τμήματα τής Ν. Υόρκης.

Πώς είχε κατορθώσει να ξεφύγει μέσα άπ' τόν σιδερένιο κλοιό ό Κάρλτον Πούαλ;

Στήν είσοδο τής Ν. Υόρκης άκούστηκαν πυροβολισμοί. Άστυνομικοί είχαν πυροβολήσει έναν ύποπτο τύπο που έμοιαζε με τό δραπέτη Κάρλτον και πού τό είχε βάλει σ'τά πόδια μόλις τόν άντελήφθησαν. Ωστόσο ό άγνωστος είχε χαθή προχωρώντας στο έσωτερικό τής Ν. Υόρκης.

Κανένας δέν μπορούσε να δευκαίωση άν ό άνθρακος πού πυροβολήθηκε άπ' τούς άστυνομικούς ήταν ό Κάρλτον Πούαλ, ούτε άν είχε τραυματισθή. Τό γεγονός ήταν πώς τούς είχε ξεγλιστρήσει μέσα άπ' τά χέρια τους όπως ένα χέλι.

Ό Στήβ Πούαλ είχε σταματήσει τήν παλά, σαραβαλιασμένη σβρόλετ του στη στροφή, έξω άπ' τό κατάστημα Μο - Ζ.

Ό άεμος παρέστερη με μανία ό,τι έβρισκε μπροστά του και ήταν τού χεριού του, στη λεωφόρο. Προς τά δυτικά τά σύνορα είχαν σωρια-

στή τό ένα πάνω στο άλλο προμηκώντας Μαρτιάτικο χιόνι.

Ό Στήβ έχασε τό καπέλλο του ως θαυιά στ' αυτιά, βγήκε έξω και ώρμησε με τό κεφάλι προς τά κάτω κατά τήν είσοδο τού καταστήματος κρατώντας τό παλτό του σφιχτά τυλιγμένο γύρω άπ' τό λαιμό του.

Ό Στήβ ήταν σωματώδης, με τρόπους τραχείς, τετράγωνο σαγώνι και ένα ψυχρό, παγωμένο βλέμμα.

Καθώς ό Στήβ μπήκε στο κατάστημα έπιπλώσεων, κλείνοντας πίσω του γερά τήν πόρτα, ήρθε προς τό μέρος του ή κυρία Μπόρτ, ντυμένη με χρωματιστό φόρεμα άπ' αυτά πού πουλούσε τό κατάστημα Μο - Ζ.

— Ω, κύριε Πούαλ, είπε χαρούμενα, τηλεφώνησαν άπ' τά γραφεία τής Έταιρείας σας, ή δεσποινίς Ρόζι. Είπε να τήν πάρτε άμέσως στο τηλέφωνο. Είπε πώς είναι έξαιρετικά ύπέιγον.

Ή κυρία Μπόρτ, μ' όλο πού είχε μιάν έμφάνιση χαρούμενη, έδειχνε σα να τά είχε χαμένα, σα να τήν κατείχε ένας ύφιάλιτης.

— Πολύ ύπέιγον, επανέλαθε κοιτάζοντάς τον προσεκτικά.

Ό Στήβ έβγαλε τό καπέλλο του και κίνησε καταφατικά τό κεφάλι του. Είπε ένα ευχάριστώ και προχώρησε άργά προς τό βάθος τού καταστήματος, πού ήταν τό τηλέφωνο πάνω στο γραφείο τής κ. Μπόρτ. Αύτή τόν ακολουθούσε.

Ό Στήβ πήρε τό τηλέφωνο, μουρμούρισε κάτι και ξαναμουρμούρισε, όταν ή φωνή τής Ρόζι άντήχησε στο άκουστικό. Ή Ρόζι ήταν ή μόνη κοπέλλα πού ήταν σ'τά

μέσα και στά έξω στην έταιρεία «Πούαλ και Σίας».

— Τηλεφώνησε ή μητέρα σας, κύριε Πούαλ, είπε. Σας θέλει να πάτε γρήγορα σπίτι. Φαινόταν άναστατωμένη.

Ο Στήβ. είπε ξερά «εύχαριστώ» και κρέμασε τὸ άκουστικό. Καμμιά έκφραση δέν φάνηκε στο μελαχροινό του πρόσωπο.

Ώστόσο δέν έμεινε στο κατάστημα πού μπήκε με την πρόθεση να ψωνίση και να πιάση την κουβέντα με την κ. Μπόρντ, πού γνώριζε άπό τότε πού ήταν παιδί. Έφυγε με τὸ τῶ.ο αὐστηρό ύφος πού άπ' τή μέρα τού θανάτου τού πατέρα του είχε γίνει πὸ αὐστηρό, γιατί ήταν γενικός έπόπτης στην Έταρεία «Πούαλ και Σίας».

Έξω άπ' τὸ σπίτι του στην 56 ὁδὸ ήταν σταματημένο ένα ἄλλο αὐτοκίνητο. Ο Στήβ. σταμάτησε πίσω του. Ήταν ένα σκούρο αὐτοκίνητο, πού είχε μπροστά τὰ γράμματα Δ.Υ.

Κίνησε τὸ κεφάλι του σά να περιμένε μά δὴ κάτι τέτοιο.

Ο πάλοισμαν πού καθόταν στο τιμόνι έκανε ένα νόημα στον Στήβ πού σήκωσε τὸ χέρι του αδιάφορα και προχώρησε μέσα στο σπίτι.

Στὸ σαλόνι ὁ ἐπιθεωρητής Πήτερσον καθόταν σ' ένα ντιβάνι και κοιτούσε με άμμηχανία τὸ σκυβρωτό πρόσωπο τῆς κ. Άννας Πούαλ, πού καθόταν στην άκρη μιᾶς πολυθρόνας, με τὰ χέρια σταυρωμένα κάτω άπ' τὶς μασχάλες τῆς.

Ή σιωπὴ πού επικρατοῦσε ανάμεσα στους δύο, ήταν καταθλιπτική, ἄσπικς ήταν και τὸ διωμάτιο, ἐπιπλωμένο με έπιπλα παλιᾶς εποχῆς.

Ο Στήβ έβγαλε τὸ παλτό του και τὸ κρέμασε στο χῶλο.

— Άλλό, κ. Πήτερσον! εἶπε, χωρὶς να τὸ δώση τὸ χ'ίρι.

Έσκυψε, φίλησε τὸ ψυχρὸ μάγουλο τῆς μητέρας του και στάθηκε ὀρθιος πίσω άπ' τὴν πολυθρόνα τῆς με τὸ ένα χέρι άκουμπισμένο στον ὦμο τῆς.

Ο Πήτερσον ξερόβηξε και στριφογύρισε τὸ σθηνάμιο πούρου του μέσα στο χέρι του.

— Ξέρεις γιατί εἶμαι ἔδῶ, Στήβ. Έτσι δέν εἶμαι;

Ο Στήβ κίνησε τὸ κεφάλι του άρνητικά.

— Γιατί; ρώτησε.

Ήξερε τί ζητοῦσε ὁ Πήτερσον στο σπίτι του, μά μ' ἄλλες τὶς άντιθέσεις πού είχε με τὴ μητέρα του, ὅλοι οἱ Πούαλ ήταν φανατικοὶ ὑποστηρικτὰ τῆς οικογενείας τους.

— Πρόκειται για τὸν Κάριλτον. Δραπέτευσε άπ' τὴ φυλακή πριν μιᾶ ὥρα. Ίσως να τὸ άκουσες άπ' τὸ ραδιόφωνο. Τὸ μετέδωσε άμέσως.

— Τὸ άκούσαμε, εἶπε, και τὸ χέρι του σφίχτηκε στον ὦμο τῆς μητέρας του.

Στὸ πρόσωπο τού Πήτερσον ζωγραφίστηκε μιᾶ έκπορία. Άπλωσε τὰ χέρια του.

— Μά γι' αὐτὸ εἶμαι ἔδῶ, Στήβ, εἶπε.

Ή Άννα Πούαλ κοιτάξε άπότομα τὸν Στήβ στο πρόσωπο. Ὑστερα γύρισε πάλι τὰ μάτια τῆς στον ἐπιθεωρητή.

— Αὐτὸ δέν ἐξηγεῖ γιατί εἶσαι ἔδῶ, κ. Πήτερσον, εἶπε ψυχρὰ ὁ Στήβ. Δέν βοηθήσαμε μεῖς τὸν Κάριλτον να δραπέτευση.

— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα.

— Τότε γιατί ἤρθατε ἐδῶ;

Ὁ Πήτερσον ἐνοιῶσε τὸν θυμὸ του νὰ τὸν κυριαύει, μὰ προσπάθησε νὰ συγκρατηθῆ.

— Ξέρω τι ἀισθάνεσαι ἀπέναντι τοῦ Κάρλτον, Στήβ, εἶπε. Ἄλλὰ δραπέτευσε ἀπ' τῆ φυλακῆ καὶ πρέπει νὰ τὸν ξαναβάλουμε πάλι μέσα. Σύμφωνα μὲ τις πληροφορίες μας διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἔδω.

Ὁ Κάρλτον τὴν ἔχει ἄσχημα. Γιὰ νὰ δραπέτευση τραυμάτισε ἕνα φύλακα. Καὶ τὸν τραυμάτισε βαρεια.

— Ἄκουσα στὸ ραδιόφωνο, εἶπε ὁ Στήβ, πὼς ὁ Κάρλτον πυροβολήθηκε στὰ θώρακια προάστεια καὶ ἴσως νὰ εἶναι τραυματισμένος.

— Ἐν πάσει περιπτώσει δὲν εἶναι οὔτε στὴ φυλακῆ, οὔτε ἐδῶ ὁ Κάρλτον καὶ δὲν ἔχω καμμιά δριζή γιὰ συζήτηση μαζί σου, εἶπε ὁ Πήτερσον. Ὁ Κάρλτον εἶναι δραπέτης. Εἶναι δολοφόνος.

— Αὐτὸ δὲν ἀποδείχτηκε, φώναξε ἄγρια ἡ Ἄννα Πούαλ, χτυπώντας τὰ χέρια της στὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας. Περιμένετε πρῶτα νὰ γίνῃ ἡ δίκη.

Ὁ Στήβ ἐπεπέδη.

— Μίλησε μ' ἐγγένεια κ. Πήτερσον, εἶπε γιατί θὰ σὲ πιτάξω ἐξω κι ἂν εἶσαι ὅ,τι εἶσαι.

Ὁ Πήτερσον ἔριξε μιὰ ματιά στὸ ἰγριεμένο πρόσωπο τῆς Ἄννας Πούαλ, ποὺ ἦταν κατακόκκινο. Ἐσφίξε τὸ πούρο του ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ σπῆκώθηκε. Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ γυρίζοντας σήκωσε τὸ δάχτυλό του στὸν Στήβ.

— Ξέρω, εἶπε, πὼς θὰ προστατεύσης τὸν ἀδελφό σου, ἂν και

συμφωνῆς μαζί μου, πὼς εἶναι ὁ φονιάς το ὑπατέρα σου, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ, πὼς θὰ τὰ ἔχεις ἄσχημα μαζί μου.

Στάθηκε μὰ στιγμή. Στὸ πρόσωπό του φάνηκε ἡ ἀμνηχανία καὶ μουρμούρισε:

— Νὰ πάρῃ ἡ ὄργη!

Ὁ Στήβ τὸν κοίταξε μὲ ἀπάθεια.

— Δὲν εἶδα καθάλου τὸν Κάρλτον, κ. Πήτερσον, εἶπε μὲ παγερῆ φωνή. Ἄν τὸν ἔδω, θὰ στὸν παραδώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν ἀξίωση, Στήβ.

— Βεβαιωθῆτε, πὼς θὰ σὰς τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν Ἀστυνομία, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ἀλλὰ ὄταν τὸν συμαντήσω.

Ὁ Πήτερσον τὸν κοίταξε δύσπιστα μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ἔτοιμος νὰ τὸ φορέσῃ.

Τὸ πρόσωπο τῆς κ. Πούαλ ἦταν ψυχρὸ.

Χωρὶς νὰ προσέξῃ κανένα ὁ Στήβ προχώρησε κατὰ τὴν πόρτα, πρὶν ἔκ' τὸν Πήτερσον.

— Χαίρετε, κυρία Πούαλ, μουρμούρισε ὁ Πήτερσον, μὰ ἡ μόνη ἀπάντησή ποὺ πήρε, ἦταν ἕνα ζάρωμα τοῦ προσώπου της.

Στὸ διάδρομο ὁ Πήτερσον ἔπιασε τὸν Στήβ ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Στήβ Πούαλ, εἶπε, δὲν σοὺ ζήτησε κακεὶς νὰ κἀνης τίποτα. Ἄν ὁ ἀδελφός σου ἔρθῃ ἐδῶ, θὰ τὸν συλλάβουμε ἐμεῖς. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω, εἶναι νὰ μὴν τὸν δοθηῆτε νὰ φύγῃ ἀλλοῦ. Ὅπως σοὺ εἶπα, ὁ Κάρλτον δρῆσκειται σὲ δύσκολη θέση. Ἐγὼ δολοφόνος δὲν εἶναι ὅπως οἱ ἄλλοι ἀνθρωποὶ. Θὰ ξανασκοτώσῃ. Ἴσως ἐσύ δὲν σκέφτε-

σαι έτσι, γιατί είναι αδελφό σου, αλλά...

— "Ό,τι είχα να σάς πώ, σάς τ'ό ειπα, κ. Πήτερσον. Χαιρετε.

'Ο Πήτερσον έσφιξε τις γροθιές του. 'Ο θυμός του έκανε τὰ μάτια του να πεταχτούν άπ' τις κόγχες. Κάι ειπε μέσα άπ' τὰ δόντια του, που δέν ακούστηκε, "Υστερα προχώρησε με μεγάλη θήματα και βγήκε άπ' τ'ό σπίτι. Πίσω του ή πόρτα έκλεισε με δυνατ'ό κτύπημα.

Τ'ό ξάφνιασμα

Ο ΣΤΗΒ Πούαλ στάθηκε για στιγμή κοιτάζοντας τήν πόρτα που είχε βγαφανίσει τόν Πήτερσον. Ένας άοριστο χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του. "Υστερα ξανάγινε σιωπηλός και γύρισε στό σαλόνι.

Η Άμμα Πούαλ, ή μητέρα τού Στήβ άπέφυγε να τόν κοιτάξει. Είχε γυρίσει τὰ μάτια της άλλου και τὰ χείλη της ήσαν σφιγμένα.

'Ο Στήβ πήγε πρ'ός τ'ό παράθυρο, άναστήκωσε τήν κουρτίνα και κοίταξε έξω. Τ'ό αυτοκίνητο τού Πήτερσον βεβαίη τή στιγμή ξεκινούσε. Τ'ό είδε να προχωρή και να στρίβη τή γωνία.

Πέρασαν λίγες στιγμές σιωπής. "Υστερα ρώτησε με φωνή χαμηλή:

— Πότε ήρθε εδώ;

— Πούος; ρώτησε ή μητέρα.

— Πότε ήρθε; εδώ ο Κάρλτον;

— Δέν είναι εδώ.

'Ο Στήβ γύρισε και κοίταξε τήν Άμμα Πούαλ. Κάθισε στήν άκρη τού κρεβατιού και ειπε:

— 'Εδώ είναι. Κατάλαβα πώς ήταν εδώ, ύστερα άπ' τ'ό τηλεφώνημά σου στήν Έταρεία. "Αν δέν ήταν εδώ δέν θα μου τηλεφωνούσες ποτέ. "Αν δέν ήταν εδώ δέν θα χρειαζόσουν καμμιά βοήθεια και δέν θα έλεγες να έρθω γρήγορα σπίτι. Πότε ήρθε; εδώ, λοιπόν;

— Μισή ώρα ύστερα άπ' τή δραπέτευσή του. Είναι...

— Άπάντησε μόνον σέ σ'τι σε ρωτώ: Πώς τὰ κατάφερε;

Η μητέρα γύρισε και κοίταξε ένα μεγάλο κάδρο που κρεμόταν στόν άντικρυνό τοίχο. Παρίστανε τόν μακαρίτη σύζυγό της.

— Μ'ε κάλεσε στό τηλεφ'ω.σ. Μου ειπε να προσπαθήσω να γυρίσω ένα σωφ'ερ που μετέφερε άνθρακο στίς φυλακές κάθε δεύτερη μέρα. Τόν σωφ'ερ τόν συνήτησα πριν μά δδομάδα. Είναι ένα χρυσό παιδί. Δέν άρνήθηκε να βοηθήσει τόν Κάρλτον. Κατάφερε να κρυφτή κάτω άπ' τ'ό αυτοκίνητο.

Τ'ό πρόσωπο τής κ. Πούαλ ήρέμισε για μια στιγμή και ειπε αύθόρμητα.

— Είναι κάτω στό ύπόγειο. Θέλει να σε δ'η, Στήβ. Θέλει να σου μ'λήση. Δέν...

'Ο Στήβ τήν διέκοψε μ' ένα νεύμα τού χεριού.

— Άποκλείεται να τόν δ'ω, ειπε. Άκουσες τι ειπα στόν Πήτερ-

σον. Δεν μπορώ να τόν δω. "Έπρεπε να πώ κάτι στον Πήτερσον για να τόν καθησυχάσω. Και δεν έδωπε. Τώρα θα μπορέσω να συλλάγο μου, χωρίς να τόν κρατήσω. Του έβαλες να φάη;

— Ναι. Είναι αδελφός σου, Στήβ. Είναι παιδί μου.

— Θα του μιλήσω απ' την πλάκα του τζαμιού, μα δεν μπορώ να τόν δω.

'Η κ. Πούαλ κατέβασε το βλέμμα της πολύ χαμηλά. "Ένας βαθύς στεναγμός ξεχύθηκε απ' το στήθος της.

'Ο Στήβ τήν κοίταξε προσεχτικά. Στα μάτια του να να ζωγραφίστηκε ένας πόνος. Βγήκε απ' το σαλόνι. Πήγε στην τραπεζαρία. "Έκει έσκαψε πάνω στη σιδερένια σκάρα που χρησιμοποιεί να παίρνη άερα τα τζάκι και μίλησε δυνατά.

— Μπορείς να μ' άκουσης, Κάρλτον;

Μιά φωνή άδύναμα άκούστηκε πού ανέβαινε απ' το υπόγειο.

— Στήβ! "Αργησες, Στήβ.

— "Άκουσες τί είπα στον έπιθεωρητή Πήτερσον;

"Ακολούθησε μιá μικρή σιωπή. "Υστερα ή φωνή του Κάρλτον έβρασε πάλι άδύναμη απ' το υπόγειο.

— "Άκουσα από δω κάτω, είπε.

— Θα τήρησω το λόγο μου, Κάρλτον. Γι' αυτό δεν μπορώ να σε δω. (Κι ύστερα). Είσαι καλά, Κάρλτον;

'Ο Κάρλτον δεν άπάντησε για λίγες στιγμές. "Υστερα μίλησε με άκόμα πιό σιγαλή φωνή:

— 'Επιμένεις ακόμα να κάνης αυτό που είπες στον έπιθεωρητή;

— Δεν έπρεπε να δραπέτεύσης απ' τή φυλακή. "Έπρεπε να περι-

μένης. 'Κάποιος φροντίζει για σενα.

— 'Εσύ;

— 'Ο Τζών Γκρήκ!

— Αútος πού με έπιασε; Στήβ, σταμάτησε να μιλάς. Δεν μπορούσα να σταθώ περισσότερο εκεί μέσα. Δεν μπορούσα. Γιατί δεν σκότωσα εγώ τόν πατέρα. Γιατί δεν άναψα εγώ τή φωτιά στην άποθήκη.

— Θέλεις τίποτα; ρώτησε ό Στήβ.

— Ναι, θέλω να φύγης μακριά, φίδι φαρμακερό. 'Εσύ δεν είσαι άδελφός μου. 'Εσύ...

"Ένας δήχας έκοψε τή φωνή του Κάρλτον. Δεν άκούστηκε τίποτα άλλο.

'Ο Στήβ σηκώθηκε. "Έτριψε μιá στιγμή τα γόνατά του να ξεμουδιάσουν απ' το γονάτισμα.

Βγήκε απ' τήν τραπεζαρία. Προσπάθησε να κατατοπιστή πού δρησκόταν ή ύπηρεσία και πού ή κ. Πούαλ. "Υστερα τραβήχτηκε στο δωμάτιο πού ήταν το τηλέφωνο. "Εκλείσισε ήν πόρτα προσεχτικά και άθόρυβα. Στάθηκε μιá στιγμή πίσω απ' τή μιá πόρτα κι άφουγκράστηκε. "Επειτα σήκωσε το τηλέφωνο και πήρε αριθμό. Μίλησε πολύ σιγά και προφυλαγμένα.

— 'Εσύ, 'Έλεν; είπε. 'Εδώ Γκρήκ. Σου τηλεφώνω απ' το σπίτι των Πούαλ. Δεν έχω καιρό να σου πώ λεπτομέρειες, μα πήγαμε στο γραφείο μου. 'Έκει θα βρης τόν Στήβ Πούαλ. Δεν ήθελε να μου δανείση τόν έαυτό του και άναγκάστηκε να τόν δίσω. Ξέσφιξε λίγο τα σχοινιά να μην βασανίζεται και περποιήσου τον. Ρωτάς αν ήρθε ό Κάρλτον; Ναι, είναι έ-

δῶ, στὸ ὑπόγειο. Μοῦ φαίνεται πλῆγωμένος. Δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ κοντὰ. Φοβάμαι νὰ μὴν προδοθῶ. Εὐτυχῶς, ἡ κ. Πούαλ μὲ τὴν προσποίηση τῆς φωνῆς μου δὲν κατάλαβε τίποτα ἂν εἶμαι ὁ Στήβ ἢ ὄχι. Ἀποφεύγει νὰ μὲ κοιτάξῃ. Ὁ Πήτερσον ἦταν ἴδῶ. Τὸν ξεφορτώθηκα. Ἔλεν, κάνε μου τὴ χάρη καὶ μείνε στὸ γραφεῖο μου. Φρόντισε νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς πῶς ἔχω ἐκεῖ τὸν Στήβ Πούαλ, Γε:ά σου, Ἔλεν. Θά σου τηλεφωνήσω.

Τὴν ὥρα πού ἔκλεινε τὸ τηλέφωνο, τὴ συρταρωτὴ πόρτα πού ἦταν πίσω του ἀνοίξε ξαφνικά. Ὁ Γερῆς γιατί αὐτὸς ἦταν πού παρουσιάστηκε γιὰ Στήβ Πούαλ, στράφηκε ἀπότομα.

Ἐκεῖ στὴν πόρτα στεκόταν ἡ κ. Ἄννα Πούαλ. Ἐίχε τεντώσει τὸ κορμί της καὶ μὲ παγωμένο πρόσωπο καὶ ἀκίνητα, γυάλινα μάτια, κο:τούσε τὸν Τζὼν Γερῆκ, ἀμίλητη.

— Ἦθελες τίποτα; ρώτησε ὁ Γερῆκ ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα της. Μίλησα μὲ τὸν Κάρλτον. Θέλει νὰ τὸν βοηθήσω.

Ἡ Ἄννα Πούαλ δὲν ἀπάντησε. Οὔτε ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε.

Ὁ Γερῆκ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ Πούαλ εἶχε ἀκούσει τὸ τηλεφώνημά του, πῶς εἶχε καταλάβει ποῖον εἶχε προστά της.

— Σεῖς; εἶπε ξαφνικά μὲ κατὰπληξη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κ. Πούαλ.

— Καὶ μὲ ξεγέλασατε τόσο πολλή, πού νὰ σὰς περάσω γιὰ τὸ γιό μου;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κ. Πούαλ,

ἔβανέλαβε ὁ Γερῆκ. Ξέρετε τίς προθέσεις μου.

— Ἦρθατε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ συλλάβετε πάλι τὸν Κάρλτον;

— Ξέρετε πῶς ὄλους αὐτοὺς τοὺς καιροὺς προσπαθοῦσα νὰ σὰς βοηθήσω. Ξέρετε πολὺ καλά πῶς δὲν πίστεψα ποτὲ ὅτι ὁ Κάρλτον σκοτώσε τὸν πατέρα του. Μόνο πού δὲν μπόρεσα νὰ τὸ ἀποδείξω. Ἐλπίζω αὐτὴ τὴ φορά...

— Δὲν σκοπεύετε, λοιπόν, νὰ συλλάβετε τὸν Κάρλτον;

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ.

Ἡ Ἄννα Πούαλ ἔκανε δύο βήματα καὶ πῆφτοντας στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γερῆκ, ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ Γερῆκ τὴν καθησύχασε. Τὴν κάωησε ν' ἕνα ντιβάν; καὶ προσπάθησε νὰ τὴν συ:φέρει.

— Ὅλα θὰ πάνε καλά, τῆς εἶπε τώρα ἰὰ μπορέσω νὰ συλλάβω τὸν πραγματικὸ δολοφόνο.

— Θὰ τὸν συλλάβετε; Θὰ τὸν βρῆτε; ρώτησε μὲ κομμένη κι ἀδύνατη φωνὴ ἡ Πούαλ.

— Τὸ ἐλπίζω.

— Βρήκατε κανένα στο:χειό;

— Σχεδόν. Ἐνα μικρὸ κλειδάκι στὴν εἴσοδο τῆς ἀποθήκης πού πήρε φωτιά κι ἕνα κομμάτι ἐπιστολόχαρτο στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ πού σκοτώθηκε ὁ συζυγός σας.

— Καὶ σὰς εἶαι οὐτὰ ἀρκετά;

— Σχεδόν.

— Ὡ, κ. Γερῆκ!

Ἐπιασε τὰ χέρια του, τὰ ἔφερε στὰ χεῖλη της καὶ τὰ γέμισε φιλιά εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Γερῆκ τὰ τράβηξε διακριτικά.

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸν Στήβ τῆς εἶπε. Ἴσως νὰ στενοχωρηθῆ

λίγες ώρες ή μια μέρα ή περισσότερο κλεισμένο στο γραφείο μου, μ. δ.ν γινόταν κάλλο:ώς.

— Πόσο Ίδιοι είστε με τον Στήβ. Κανένας δ.ν θ.α μ.πορ.έ.η να σ.ας άλεγκ.κα.ρί.σ.η άφ.ρ.ού ξ.ο.γ.ε.λ.ά.σ.τ.η.κ.α. έ.γ.ώ. Μ.ά π.ώ.ς έ.γ.ι.ν.ε. κ.ά.ι...

— Να σ.ας π.ώ. Έ.μ.α.θ.α τ.ή θ.ρ.α.π.έ.τ.ε.υ.σ.η τ.ού Κ.ά.ρ.λ.τ.ο.ν ά.μ.έ.σ.ω.ς μ.ε.τ.ά τ.ή.ν π.ρ.α.γ.μ.α.τ.ο.π.ο.ί.η.σ.ή. τ.η.ς. Χ.ω.ρ.ί.ς ν.ά κ.α.θ.ύ.σ.τ.ε.ρ.ή.σ.ω τ.ρά.θ.η.ξ.α γ.ιά τ.ά γ.ρ.α.φ.έ.ι.α τ.ή.ς Έ.τ.α.ι.ρ.έ.ι.α.ς σ.α.ς. Μ.έ. έ.ν.δ.έ.φ.ε.ρ.ε. ν.ά δ.ώ τ.ί.ς κ.α.ν.τ.ι.δ.ρ.ά.σ.ε.ι.ς τ.ών σ.υ.ν.ε.τ.α.ί.ρ.ω.ν σ.α.ς, ά.ν τ.ο.ύ.ς σ.υ.ν.α.ν.τ.ο.ύ.σ.α. έ.κ.ε.ί. Φ.ί.ά.ν.ο.ν.τ.α.ς έ.ί.δ.α τ.όν Σ.τ.ή.β ν.ά θ.γ.α.ί.η.η. Τ.όν π.α.ρ.α.κ.α.λ.ο.ύ.θ.η.σ.α χ.ω.ρ.ί.ς ν.ά γ.ί.ω.ν ά.ν.τ.ι.μ.η.π.τ.ός.

Άπ' τ.ή σ.τ.ι.γ.μ.ή π.ο.ύ τ.όν έ.ί.δ.α κ.ά.π.ο.ι.ο σ.χ.έ.δ.ι.ο ξ.ε.π.ή.δ.η.σ.ε σ.τ.ό ν.ού μ.ο.υ. Δ.έν δ.ί.σ.τ.α.σ.α ν.ά π.ρ.ο.χ.ω.ρ.ή.σ.ω σ.τ.ή.ν π.ρ.α.γ.μ.α.τ.ο.π.ο.ί.η.σ.ή. τ.ο.υ. Τ.ό π.ρ.ώ.τ.ο σ.τ.ά.δ.ι.ο π.έ.τ.υ.χ.ε. Π.α.ρ.ή.μ.ε.ν.α τ.όν Σ.τ.ή.β έ.ξ.ω ά.π' τ.ό κ.α.τ.ά.σ.τ.η.μ.α Μ.ο. - Ζ. Ε.ί.χ.α κ.ά.φ.ή.σ.ε.ι σ.έ μ.ι.έ. π.ά.ρ.ε.δ.ο τ.ό ά.ύ.τ.ο.κ.ί.η.τ.ό μ.ο.υ κ.ά.ι τ.ρ.ύ.π.ω.σ.α σ.τ.ό δ.ί.κ.ό τ.ο.υ. Έ.ο.τ.α.ν μ.π.ή.κ.ε κ.ά.ι έ.δ.α.λ.ε μ.π.ρ.ός τ.ή μ.η.χ.α.ή. τ.ο.υ, δ.έν δ.ι.σ.κ.ο.λ.ε.ύ.τ.η.κ.α ν.ά τ.όν ά.δ.η.γ.ή.σ.ω σ.τ.ό γ.ρ.α.φ.έ.ι.ο μ.ο.υ. Ά.ρ.η.ή.θ.η.κ.ε ν.ά μ.ο.ύ π.α.ρ.α.χ.ω.ρ.ή.σ.η τ.όν έ.α.ύ.τ.ό τ.ο.υ. Ά.ν.α.γ.κ.ά.σ.τ.η.κ.α ν.ά τ.όν χ.τ.ι.π.ή.σ.ω γ.ιά ν.ά τ.ο.ύ π.ά.ρ.ω τ.ά ρ.ο.ύ.χ.α τ.ο.υ. Τ.όν έ.δ.ε.σ.α σ.έ μ.ά π.ο.λ.υ.θ.ρ.ά.ν.α, φ.ό.ρ.ε.σ.α τ.ά ρ.ο.ύ.χ.α τ.ε.υ, μ.ε.τ.ε.μ.φ.ι.έ.σ.τ.η.κ.α ά.σ.ο π.ι.ό γ.ή.γ.ο.ρ.α

Ά.σ.τ.υ.ν.ο.μ.ι.κ.ός π.ι.ρ.ο.β.ό.λ.η.σ.ε έ.ν.α.ν ύ.π.ο.κ.τ.ο. τέ.π.ο, π.ο.ύ έ.μ.ο.ι.α.ζ.ε μ.έ τ.όν δ.ρ.α.πέ.τ.η Κ.ά.ρ.λ.τ.ο.ν.

μπορούσα και ήρθα εδώ με το αυτοκίνητο του γιου σου. Με συγχωρείτε, πού χτύπησα τον Στήβ και τον Ψεσσα, μα δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Ήταν ανάγκη να προχωρήσω στο σχέδιό μου.

— Τι σκοπεύετε να κάνετε κ. Γκρήκ;

— Προς το παρόν τίποτε άλλο το συγκεκριμένο, απ' το να επισκεφτώ τα γραφεία της Έταρς. Τι ώρα έχετε;

— Τέσσερις.

— Νομίζω πως τα γραφεία ει-
ναι άνοιχτά ως τις 5.

— Μάλιστα.

— Και ο Λεϊτσάστερ με τον

Μπάρμπερτον δρήςκονται πάντοτε
βκεϊ.

— Πάντοτε, γιατί φοβούνται τον Στήβ μήπως τους κάνει κάτι που δεν θα το ήθελαν, άγανακτισμένος απ' τη φυλάκιση του άσελφού του.

— Ο φόβος τους είναι μία πολύτιμη πληροφορία, αν κι αυτό το υποφιαζόμουν.

— Μήπως υποφιάζεστε και τους Λεϊτσάστερ και Μπάρμπερτον για την πυρκαγιά και τον φόνο;

— Δεν μπορώ τίποτε να πω, άλλο απ' ότι κι οι δυο έχουν ένα πολύ πειστικό κι αναμφισβήτητο

'Αναγκάστηκα να τον χτυπήσω για να πάρω τα ρούχα του.

«άλλοι» για κείνη τη μοιραία ώρα της Πρωτοχρονιάς.

‘Ο Γκρήκ σηκώθηκε.

— Πρέπει να φύγω, κ. Πούαλ.

— Και δέν θά στείλετε να συλλάβω τον Κάρλτον μου;

‘Ο Γκρήκ τής έρριξε μιιά γελαστή ματιά.

— Περιποιηθήτε τον, κ. Πούαλ.

Έχω την εντύπωση πώς είναι πληγωμένος. Αποφύγετε προς τὸ παρόν να φωνάζετε γιατρός. Θα σας τηλεφωνήσω. Αν είναι κάτι τὸ σοβαρό με ειδοποιείτε. Θα αναλάβω εγὼ νὰ τὸν περιποιηθῆ ένας δικός μου γιατρός. Ψυχραιμία κ. Πούαλ. Επιτρέψτε μου.

‘Η κ. Πούαλ συνόδεψε τὸν Γκρήκ ὡς τὴν έξοδο τοῦ σπιτιοῦ.

‘Ο Γκρήκ ἔσκυψε και τῆς εἶπε:

— Θα ήθελα νὰ μὴν ξέρει οὔτε ὁ Κάρλτον για δτι έγινε και γι' αὐτὴ μου τὴν μεταμφίεση.

— Μείνετε ήσυχος, κ. Γκρήκ.

‘Αποχαιρετίστηκαν. Τὰ μάτια τῆς κ. Πούαλ ήταν βουρκωμένα.

‘Ο Γκρήκ πήδησε στὴν παλιά, παραβαλισμένη σεντολιέτ. ‘Η μηχανή τῆς μούγκρσε, τὸ ἀμάξι τραντάχτηκε δυὸ τρεις φορές κι ὕστερα κινήθηκε λὲς και ήταν μεθυσμένο, πρὸς τὸ δάθος τοῦ δρόμου.

‘Η κ. Πούαλ κίνησε ἀργὰ τὸ χέρι τῆς. ‘Υστερα ἔβλεψε τὴν πόρτα και ἔξοπασε σ'. Ένα κλάμμα πού δέν ξεχώριζε ἀν ήταν χαρούμενο ή λυπημένο.

‘Εξω στὸν οὐρανὸ, τὰ σύννεφα ἔιχαν πικνώσει ἀκόμη πιὸ πολὺ. ‘Ο ἀνεμος εἶχε σταματήσει. ‘Αν σταματοῦσε ὁ θόρυβος τῆς πολιτείας, σίγουρα θὰ ἀπλωνόταν μιιά καταθλιπτικὴ βουδαμάρα. ‘Η βου-

δαμάρα ἐκείνη πού μιλάει καθαρά για τὸν ἐρχομὸ τοῦ χιονιοῦ.

Στὰ γραφεῖα τῆς ‘Εταιρείας «Πούαλ και Σία»

Σ Ε ΕΝΑ τέταρτο ὁ Τζὼν Γκρήκ ἔφτασε στὰ Γραφεῖα τῆς ‘Εταιρείας «Πούαλ και Σία». Έκει τὸν ὑποδέχτηκε ἡ Ρόζαλη, σὴν Στῆβ Πούαλ δόδα, με μιιά ἀνησυχία ἀλοφάνερη.

— Τὸν ἔπιασαν; ρώτησε καὶ ὁ Γκρήκ με ὕφος ἀύτηρὸ ἔμπαινε σὸ γραφεῖο· του.

— ‘Οχι καὶ ὁμη.

— Τί πρελλάπαιδο, κ. Στῆβ.

— ‘Ισως.

— ‘Αλλάξατε γνώμη;

— ‘Ισως.

— Μὲ συγχωρεῖτε.

‘Η Ρόζαλη σαστισμένη ἀπ' τὶς κοφτὲς ἀπαντήσεις τοῦ Γκρήκ, γιατί φαίνεται ὁ κἀληθινὸς Στῆβ, τῆς εἶχε δώσει πολὺ περισσότερο θάρρος, ἔκανε μιιά ἀνεπαίσθητη ὑπόκληση και ρώτησε με ταπεινὸ ὕφος.

— Θέλετε τίποτε;

— ‘Αν χρειαστῶ, θὰ σὲ καλέσω, ἀπάντησε ὁ Γκρήκ με τὴν

προσποιημένη φωνή του και ξερό-
βηξε.

— Κρυώσατε;

Δέν τῆς ἀπάντησε καὶ ἡ Ρόζα-
λη ἔφυγε.

Ὁ Γκρήκ ἔβγαλε τὸ καπέλλο
καὶ τὸ πολτό, ἔριξε μιὰ ματιὰ
στὸ γραφεῖο τοῦ Στήβ, ξοφύλλιζε
δυσὶ τρεῖς φακέλλους ποῦ ἦταν πά-
νω σὸ γραφεῖο, τοὺς ἔκλεισε ἀδιά-
φορα κι ἄναψε τὴν πίπα του.

Πάνω στὸ γραφεῖο εἶδε τὸν πί-
μακα τῶν τηλεφωνικῶν συνδέσεων.
Πάτησε ἓνα κουμπὶ καὶ ρώτησε.

— Ἦρθε ὁ κ. Λεῖτσέστερ;

— Μάλιστα, κ. Στήβ, ἀκούστη-
κε σιγαλὴ ἡ φωνὴ τῆς Ρόζαλη.

— Κι ὁ κ. Μπάρμπερτον;

— Μάλιστα, κ. Στήβ, ἐπανελά-
βε ἡ ἴδια φωνή.

— Βρήσκονταί στὰ γραφεῖα
τους;

— Μόλις ὁ κ. Μπάρμπερτον
μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Λεῖτσέ-
στερ.

Ὁ Γκρήκ ἔκλεισε τὸ μηχανή-
μα. Ἔσβησε διαστικὰ τὴν πίπα
του, τὴν ἔκωσε στὴν τσέπη του καὶ
βγήκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

Πέρασε μὲ μεγάλα δῆματα τὸν
μακρὸ διάδρομο.

Πίσω του ἀκούστηκαν πεταχιά
δῆματα ποῦ συνοδεύτηκαν μὲ τὴ
φωνὴ τῆς Ρόζαλη.

— Θέλετε τίποτε, κ. Στήβ.

Ὁ Γκρήκ γύρισε καὶ τὴν κοίτα-
ξε μὲ βλέμμα βλοσυρό.

Ἡ Ρόζαλη ἔσκυψε τὸ κεφάλι
τῆς ντροπισσμένη καὶ ψιθύρισε πά-
λι ἓνα ξεφυλισμένο «Μὲ συγχωρεῖ-
τε».

Ὁ Γκρήκ προχώρησε. Πέρασε

μπρὸς ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Μπάρ-
μπερτον. Ἐριξε μιὰ ματιὰ στὴν
πινακίδα ποῦ ἦταν πάνω στὴν
πόρτα «Υποδευθνήτης» καὶ τρά-
βηξε ἴσια στὸ γραφεῖο τοῦ Λεῖ-
τσέστερ, ποῦ ἦταν δυσὶ δῆματα
χωρὶς νὰ χτυπήσῃ ἔσπρωξε τὴν
πόρτα καὶ μπήκε.

Ὁ Λεῖτσέστερ ποῦ ἦταν ξαπλω-
μένος στὴν πολυθρόνα τοῦ γρα-
φείου του, ἀναταράχθηκε, ἐνὶ τὰ
φρύδια του ζάρωσαν.

Ὁ Μπάρμπερτον στεκόταν
μπρὸς στὸ γραφεῖο μὲ τὰ χέρια
δεμένα πίσω. Στράφηκε καὶ κοί-
ταξε τὸν Γκρήκ μὲ ἀδιάφορο βλέμ-
μα.

— Κύριοι, εἶπε ὁ Γκρήκ, κι ὁ
Λεῖτσέστερ τὸν διέκοψε.

— Τὰ κατάφερε ἔκεινος, εἶπε.
Ἄκουσα τὰ νέα πρὶν δέκα λεπτά.
Δὲν κατάφεραν νὰ τὸν πιάσουν,

— Εἶναι φοβερὸ νὰ κυκλοφοροῦν
ἐνὰμεσά μας βολοφόνοι. Ἄλλὰ
ἐλπίζω ἡ Ἀστυνομία νὰ ξεκαθαρί-
σῃ γρήγορα τὴν κατάστασι, εἶπε
ὁ Μπάρμπερτον.

— Τὸ ἐλπίζουμε, πρόσθεσε ὁ
Λεῖτσέστερ.

— Κι ἂν δὲν τὴν ξεκαθαρίσῃ;
ἔκανε ὁ Γκρήκ.

— Ἀπίθανο, εἶπε ὁ Μπάρμπερ-
τον.

— Στὸ μεταξὺ, πρέπει νὰ ὀ-
μολογήσουμε πὼς ὑπάρχει ἓνας
κίνδυνος.

— Κίνδυνος; Γιά ποιόν; ρώτη-
σε ὁ Λεῖτσέστερ.

— Ἴσως καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς
μας. Περισσότερο γιὰ σὰς τοὺς
δυσ.

Οί δύο συνεταίροι έλλαξαν μι έδαστική, φοβισμένη ματιά. Στά χείλη του Λεϊτσέστερ χαράχτηκε ένα παγερό χαμόγελο. 'Ο Μπάρμπερτον έκανε δυό βήματα πρός τό παράθυ ο μέ σκυμμένο τó κεφάλι, συλλογισμένος.

— Τί θέλεις νά πής, Στήβ Πούαλ; ρώτησε μέ ύφος κάπως αύστηρο ό Μπάρμπερτον.

— Αυτό πού καταλαβαίνετε και οι δυό σας. Δηλαδή πώς ό Κάρλτον είναι ελεύθερος. Δηλαδή πώς εξακολουθεί νά πιστεύη ότι ένα άπό σας τούς δυό έβαλε φωτιά στην άποθήκη. 'Ο Ίδιος πού σκότωσε τόν πατέρα μου.

— Τρελλάθηκες, Στήβ; έκανε ό Λεϊτσέστερ κι άναστρώθηκε άπ' τή θέση του.

'Ο Μπάρμπερτον χαμογέλασε ειρωνικά.

— Στήβ Πούαλ, είπε ό Λεϊτσέστερ σέ τόνο έπίσημο. Αύτή τή στιγμή...

— Σάς άπειλώ ή σας κατηγορώ, τόν διέκοψε ό Γκρήκ. Τό παραδέχομαι, όπως παραδέχομαι και όλα τά γεγονότα πού έγιναν γύρω άπ' τήν οικογένειά μου και τήν 'Εταιρεία.

— Άλλαξτε άπότομα ημάς και ίδες, Στήβ, είπε ό Μπάρμπερτον. 'Ηθελα νά ξέρω ποιός σε έκανε νά έλλάξεις.

— 'Η δραπετεύση του Κάρλτον, συμπλήρωσε ό Λεϊτσέστερ γυρίζοντας πρός τόν Μπάρμπερτον. Φοβάται για τó τομάρι του. 'Υποφιάζεται πώς ό Κάρλτον ίσως πιστεύει πώς έκανε ό Στήβ τή δουλειά. 'Όσο ό Κάρλτον ήταν στη φυλακή δέν δισταζε νά παραδεχτή

τήν ένοχή του. Σήμερα πού είναι έξω άπ' αύτή, τρομοκρατήθηκε. Δέν άμφισβώλω πώς ό Κάρλτον δρήςκεται σέ μι έπίοργη ψυχολογική κατάσταση. 'Αν αύτός είναι πράγματι ό πατροκτότος και ό έμπροστής, όπως μαρτυρούν όλα τά γεγονότα, θά θελήση νά εκδικηθή τήν κοινωνία πού τόν έβλεπε στή φυλακή, σκοτώνοντας όποιον συναντήσει μπροστά του και τού φέρει εμπόδια. 'Αν δέν είναι ό ένοχος, θά θελήση νά εκδικηθή. Πιστεύω πώς περισσότερο άπ' όλους μισεί τόν έδελφό του, Στήβ Πούαλ.

— 'Η άγόρευσή σου, κ. Λεϊτσέστερ, ήταν ύπέροχη, άπάντησε ό Γκρήκ. Θά περιμένουμε νά δούμε ποιός θά κλάψη τελευταίος.

— Πάντως όχι έγώ, είπε ό Μπάρμπερτον.

— Όυτε έγώ, είπε ό Λεϊτσέστερ.

— Τότε, ό μόνος πού μένει είμαι έγώ, για νά πληρώσω, έκανε ό Γκρήκ. Μπορείτε νά τó πιστεύετε αύτό. Μά μην ξεχνάτε πώς μπορεί νά πιστεύη κάτι άλλο ό Κάρλτον. Πώς ένας άπ' τούς δυό σας είναι ό δολοφόνος.

'Ο Λεϊτσέστερ χτύπησε τó χέρι του δυνατά πάνω στί τραπέζι. 'Ο Μπάρμπερτον έκανε ένα δήμα ύπεληθικό πρός τόν Γκρήκ.

'Ο Γκρήκ τούς έρριξε διαδοχικά μι ένα ματιά αύστηρή. Χωρίς νά προσέθεση μι λέξη ή νά χαιρετίση άνοιξε τήν πόρτα και έφυγε τó ίδιο όρμητικός, όπως μπήκε.

Τὸ σχέδιο τοῦ Γκρήκ μπαίνει σ' ἐφαρμογή

Ο ΤΖΩΝ Γκρήκ, ὕστερα ἀπ' τὴ σαρμὴ ποὺ ἔγινε μὲ τὸν Λεϊτσεόστερ καὶ τὸν Νηπόρμπερτον, ἔμεινε πέντε λεπτὰ στὸ γραφεῖο του καὶ ἔφυγε διασπαστικός.

Μὲ τὴν παλιά, σαραβαλιασμένη στροβιλῆτ πήγε στὸ σπίτι τῆς 56 ὁδοῦ.

Ἡ Ἄννα Πούσαλ, μόλις τὸν εἶδε, ρώτησε σαστισμένη.

— Ποιὸς εἶσαι; Ὁ Στήβ ἢ ὁ ἄλλος;

— Ὁ ἄλλος, ἀπάντησε. Ἀλλὰ φαίνασθε πολὺ ταραγμένη. Συνέβη τίποτε;

Ἡ Ἄννα Πούσαλ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἀνάμεσα στὰ ἀναφυλλητά της ἀκουγόταν λόγια μπερδεμένα κι ἀσυνάρτητα. Ἀνάμεσά τους κάθε τόσο ξεχώριζε τὸ ὄνομα τοῦ Κάρλτον.

Ὁ Γκρήκ τὴν παρηγόρησε πιὸ παλὺ ἀπ' ὅτι θὰ παρηγορούσε τὴν ἴδια τὴ μητέρα του.

Ὅταν τὰ ἀναφυλλητά της ἐκόπασαν, ὁ Τζὼν τῆς ζήτησε νὰ τοῦ

δώσει ἓνα παλτό κι ἓνα καπέλλο τοῦ Κάρλτον ἢ τοῦ πεθαμένου συζύγου της.

Ἡ Ἄννα Πούσαλ, μὲ δλη τὴν κατὰπίωση, δὲν ἀργήσε νὰ τοῦ δώσει ἓνα χοντρὸ γούνινο παλτό τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ Γκρήκ τὸ πήρε, τῆς εἶπε νὰ κάνει κουράγιο, τὴν δεβαίωσε πῶς ὥσπου νὰ τέλειωνε ἡ νύχτα ποὺ ἐρχόταν ἤλπιζε νὰ ἔχη φτάση σ' ἓνα τέλος ἡ ἱστορία ποὺ τόσο ἀκριβὰ τὴν πλήρωσε τὸ σπτηκό της καὶ ἔφυγε διασπαστικός.

Τράβηξε ἴσα σὶδ γραφεῖο του.

Ἐκεῖ βρῆκε τὴν Ἑλέν σκυμμένη νὰ γράφῃ καὶ τὸν Στήβ Πούσαλ δεμένο στὴν πολυθρόνα, ὅπως τὸν εἶχε ἀφήση.

Ὁ Πούσαλ μὲ ὕφος ἐξαγριωμένο, τοῦ εἶπε, μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει:

— Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὲ κρατῶς αἰχμάλωτο ἐδῶ μέσα; Θὰ σοῦ κάνω μῆνυση. Θὰ στείλω στὴ φυλακὴ.

Ὁ Γκρήκ τοῦ χαμογέλασε ἠρεμα.

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Ἄν σὲ ἀφήσω νὰ φύγῃς, σίγυρα θὰ μοῦ χαλάσῃς τὴ δουλειά. Καλύτερα νὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά ὅπως φαντάζομαι κι ἄς πάω κι ἐγὼ στὴ φυλακὴ. (Καὶ γυρίζοντας στὴν Ἑλέν). Ἑλέν, ἔλα στὸ ἐργαστήριό, σὲ θέλω.

Ἡ Ἑλέν σηκώθηκε.

Ὁ Στήβ Πούσαλ ἔφτυσε συχαμένα.

— Ἐκεῖνος, φώναξε. Τὶ ἀπόγινε ἐκεῖνος;

— "Αν έννοείς τόν άδελφό σου Κάρλτον, δέν μπορώ νά σοϋ πώ άκριβώς. Προτιμώ νά μάθης μόνος σου, όταν τελειώση ή αίχμαλυσία σου.

— Θα τελειώση, λοιπόν;

— Πιστεύω.

— "Αναιδρε! Ξέρεις νά χαμογελάς ήρωικά σ' έναν άνθρωπο πού τόν έχεις έδω δεμένον τόσες ώρες. Μά πού θα μου πäs. Θα σοϋ ζητήσω τόση άποζημίωση γι' αύτό τó μαρτύριο και θα σε κυληήσω τόσο γιά τήν πλαστοπροσωπία σου, πού θα τó φυσάς και δέν θα κρυώνη. Φτόνει νά φύγω από δω μέσα.

— 'Η ύπομονή, φίλε μου, είναι ένα από τά μεγαλύτερα προσόντα, όταν ό άνθρωπος είναι ώπλισμένος μ' αύτήν.

'Ο Πούαλ ξεχύθηκε σέ δλαστήμιες πού κανένας δέν θα περίμενε ν' άκούση άπ' τó στόμα του.

'Ο Γκρήκ και ή "Έλεν κλείστηκαν γιά λίγο στο έργαστήριο. "Υστερα θυγήκε ό Τζών πó κεί. Προτού κλείση τήν πόρτα πίσω του, φώνασε στην "Έλεν:

— Πρόσεξε νά μήν μπερδευτούμε. 'Οκέϊ;

— 'Οκέϊ, απάντησε ή "Έλεν.

'Ο Γκρήκ δέν έδωσε καμμιά άπάντηση στον Στήβ Πούαλ πού έξακολουθούσε νά δλαστημάη και νά άπαγγέλη τó ένα κατηγορητήριο ύστερα άπ' τó άλλο.

Ξεφύλλισε κάτι χαρτιά στο γραφείο του, έγραψε τó δνόματα του Μπάμπμπερτον και του Λεϊτσέστερ με τίς διευθύνσεις τους πάνω σ' ένα χαρτί, γύρισε στο έργαστήριο, μισάνοιξε τήν πόρτα, έδωσε τó χαρτί στην "Έλεν και τής έπτε.

— 'Η ώρα είναι όχτώμιση. Στις ένέα σε περιμένω στο μπάρ.

— Στις ένέα στο μπάρ, έπανέλαβε ή "Έλεν.

'Ο Γκρήκ κούμπωσε τó παλτό του, έπτε στον Πούαλ εύπομονή άγαπητέ μου» και θυγήκε.

'Ο Λεϊτσέστερ δολοφονείται

Σ ΤΙΣ δέκα και μισή τó ίδιο βράδυ, ή άστυνομία άναστατώθηκε πάλι και σχεδόν ταυτόχρονα όλοι ο ίραδιοφωνικοί σταθμοί μετέδωσαν τήν είδηση:

«Νέον έγκλημα τού δραπέτου Κάρλτον Πούαλ σημειώθηκε πριν δέκα λεπτά. 'Ο σ.ε.αίρος τής έταιρείας «Πούαλ και Σία» κ. Λεϊτσέστερ, βρέθηκε νεκρός στο γραφείο τής οικίας του με δυό σφαίρες στην καρδιακή χώρα. 'Η 'Αστυνομία τής Ν. 'Υόρκης είναι άνώστατη. 'Καταζητείται παντού ό δραπέτης Πούαλ».

Σό σπίτι τού Λεϊτσέστερ, είχαν συγκεντρωθή ένα σωρό άστυνομικά και δημοσιογράφοι.

Τά ξιθυρίσματα από αύτί σε αύτί μεταδινόταν στο πλήθος των περιέργων πού στη στιγμή είχαν

κατακλύσει τὸ δρόμο. Οἱ διαδόσεις ἀρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν ἐξογκωμένες. Ὅτι μπορούσε νὰ φαντασθῆ κανεὶς γιὰ τὴν ἱστορία αὐτή, θὰ τὸ ἔβουλε νὰ λέγεται στὴν κάθε γωνιά, στὸ κάθε κέντρο ἢ μπάρ, στὸ κάθε σπιτί. Τραγικὲς διαδόσεις, ποὺ σ' ἔβαναν νὰ ἀνατριχιάζει. Παράσταναν τὸν νεαρὸ Κάρλτον Πούαλ, σὰν ἕνα τέρας, ποὺ δὲν θὰ δίσταζε νὰ σκοτώσῃ ἄλλους τοὺς Νεοϋρκέζους, ἀν τοῦ ἦταν δυνατό, μέσα σὲ μιὰ νύχτα. Τὸν περιέγραφαν μὲ ἀγρία μικροσκοπικὰ μάτια, μὲ πλατειὰ ρουθούνια, μικρὸ μέτωπο, τετράγωνο, πεταγημένο πρὸς τὰ ἔξω σαγόνι, μεγαλόσωμο, μὲ δύναμη δράκου, μὲ ἐυστικτὰ ἀγρίου, μὲ ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ ὄσο μίσος μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ πάνω σ' ἄλλή τῆ γῆ.

Τὴν σκηνὴ τῆς δολοφονίας τοῦ Λεϊτόστερ, ὁ καθένας τὴν διηγείτο ὅπως τοῦ ἄρεσε. Ἄλλοι ἔλεγαν πὼς ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο του μὲ ἀνεμόσκαλα, ἄλλοι πὼς ἀπὸ σταδισμό ἔβερνε μιὰ ὀλόκληρη ὥρα πρὶν τὸν σκοτώσῃ τὸν φιλήσυχον οἰκογενειάρχη Λεϊτόστερ, ἄλλοι πὼς πῆγε νὰ στραγγαλίσῃ τὰ παιδιὰ του καὶ τὴ γυναῖκα του, ἄλλοι πὼς τὸν εἶδαν νὰ περιφέρεται σὲ κάποια πλατεῖα, ἀπειλώντας τοὺς διαβάτες πὼς θὰ τοὺς τίναζε τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα, ἀν τολμοῦσαν νὰ σταθοῦν μπρὸς στὸ δρόμο του.

Ἡ ἀνθρώπινη φαντασία εἶναι ἀπιαστο καὶ φοβερό, ὅταν τραμοκρατημένη πλάθει τέτοιου εἴδους ἱστορίες.

Στὴν πραγματικότητα κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτα ἄλλο, ἀπ' τὸ ὅτι ὁ Λεϊτόστερ βρέθηκε νεκρὸς στὸ γραφεῖο τοῦ σπιτιοῦ του μὲ δυὸ σφαῖρες στὴν καρδιά.

Ὁ ἱατροδικαστὴς διαπίστωσε πὼς ὁ Λεϊτόστερ σκοτώθηκε κατὰ τὴς ἑνάς. Κανένας ἰχνος πώλης δὲν εἶχε προηγηθῆ τοῦ ἐγκλήματος. Ἰκανένας δὲν εἶχε γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπ' τὴ γυναῖκα του, ποὺ τὴν ὥρα τῆς δολοφονίας βρησκόταν στὴν κουζίνα. Τὰ παράθυρα καὶ οἱ πόρτες δὲν εἶχαν παραδιασθῆ ἀπὸ κανέναν. Μ' ἄλλα λόγια, ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ δολοφονία φαινόταν ἀρκετὰ μυστηριώδης, μὰ ἡ δραπέτευσις τοῦ Κάρλτον Πούαλ καὶ ἡ δολοφονία συνιδιάσθηκαν ἀμέσως. Ἰκανένας ἄλλος δὲν μπορούσε νὰ γενήσῃ τὴς ὑπόνοιες τῆς Ἀστυνομίας ἀπ' τὸν νεαρὸ Πούαλ, τὸν δραπετέτη. Ὑστερα, ἦταν γνωστὸ πὼς ἀπ' τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς συλλήψεώς του καὶ τῆς φυλακίσεως, ὁ Κάρλτον ἐδίδλωσε ἕνα ἀπερίγραπτο μίσος ἑαυτοῦ τῶν δυὸ συνεταίρων τοῦ πατέρα του, κατηγορώντας αὐτοὺς γιὰ δολοφονίους καὶ ἔμπρηστὰς.

Στὴ σκέψη τῶν πιὸ λογικῶν ἀρχισε κιόλας νὰ προβάλλῃ ἡ ἀμφιβολία: Μήπως ὁ Κάρλτον ἦταν ἀθῶος; Μήπως ὁ Κάρλτον δραπετεύσε γιὰ νὰ ἐδικηθῆ καὶ νὰ ποῦ ἀρχισε νὰ παίρνῃ τὴν ἐκδίκηση; Αὐτὰ ἄλλα ἦταν σκέψεις καὶ ἡ Ἀστυνομία καὶ ἡ δικαιοσύνη στηρίζεται στὰ γεγονότα καὶ μόνον σ' αὐτὰ.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ κόσμος συνκρστιζόταν στὸ δρόμο, ἔξω ἀπ' τὸ

καπίτι του Λεϊτσεστερ κι ο ίδιος ο Διευθυντής της Αστυνομίας ανέκρινε την γυναίκα του δολοφονημένου, ενώ ο συνεργείο της Σημάσεως προσπαθούσε να πάρη από παντού στο σπίτι του Λεϊτσεστερ αποτυπώματα, την ώρα που α ραδιόφωνα μετέδιδαν την θλιβερή εἴδηση και ο κόσμος αισθανόταν μιὰ πίκρα να κατακάθεται στην καρδιά του και μιὰ ἀηδία και μῖσος για τὸν νεαρό δραπέτη πατροκτόνο και ἑμπρηστή, την ἴδια ώρα ἐμέτρητα αὐτοκίνητα ἔκανα ἔφαδο σὲ κάθε κέντρο, σὲ κάθε ἐστιατόριο, σὲ κάθε μπαρ. Ἀμέτρητοι ἀστυνομικοὶ ξεχύνονταν στους δρόμους. Τηλεφωνικὲς διαταγὲς διασταυρώνονταν, κινάφορες κατέφθαναν στὸ ἀρχηγεῖο τῆς Αστυνομίας, σήματα στέλνονταν πρὸς ὅλες τὶς καταθλίψεις. Ἐνας ἀσυνήθιστος πυρετὸς εἶχε ἀναστατώσει ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, ὅλους τοὺς μυστικούς πράκτορες, ὅλους τοὺς ἀστυνομικούς. Ἡ ἐρώρηση για ὅλους ἦταν μιὰ: Πού κρύβεται ὁ Κάρλτον Πούαλ;

Τὸ σχέδιο πέτυχε

Σ ΤΟ σπίτι τῶν Πούαλ την ἴδια ὥρα, δέκα και μισή, χτυ-

πούσε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας ὁ ἐπιθεωρητής Πήτερσον. Φαινόταν χλωμὸς και κατσουφιασμένος. Τὸν συνόδευαν δυὸ ἀστυφύλακες με στολή και ἕνας τρίτος ἀνθρώπος, με πολιτικά. Αὐτὸς ὁ τρίτος ἦταν ὁ συμεταίριος τῆς ἐταιρείας ἐΠούαλ και Σία, κύριος Μπάμμπερτον.

Τοὺς ἀνοίξε ἡ ὑπηρεσία. Πρὶν προφάση νὰ ρωτηθῆ τι ζητοῦσαν, ὁ Πήτερσον ὤρμησε μέσα στὸ σπίτι με μεγάλα και γρήγορα βήματα. Οἱ ἀστυφύλακες τὸν ἀκολούθησαν με τὰ περιστροφὰ στὰ χέρια. Πίσω τοὺς ἀκολουθοῦσε ὁ Μπάμμπερτον. Ἡ ὑπηρεσία τὰ κἀστίσε. Πρόφτασε και ἔβγαλε μιὰ φωνή:

— Κυρία! Κυρία!

Ὁ Πήτερσον θρῆκε την Ἄνα Πούαλ καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὸ σαλόνι. Ἀντίκρυ τῆς στὸν καναπέ, καθόταν ὁ Τζὼν Γκρῆκ, μεταμφιεσμένος ὅπως ὅλη τὴ μέρα σὲ Στήβ Πούαλ.

Ἡ Ἄνα Πούαλ φαίνονταν κατασυντρυμμένη. Τὸ κεφάλι τῆς εἶχε βουλιάξει στὰ στὸ στήθος τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἦταν πρησμένα, κατακκόκινα.

Ὁ Πήτερσον προχώρησε στὸ σαλόνι. Οἱ δυὸ ἀστυφύλακες ἐπίασαν την πόρτα. Ὁ Μπάμμπερτον μπῆκε κοντὰ ἀπ' τὸν Πήτερσον ἀμίλητος, βλοσυρός.

Ούτε ἡ κυρία Πούαλ, οὔτε ὁ δῖθην Στήβ γύρισαν νὰ τὸν κοιτάξουν. Ἐμοιαζαν σὰ νὰ μὴν εἶχε μπῆ κανένας ἐκεῖ μέσα.

— Λοιπὸν, αὐτὴ τῆ φορὰ ἀπαίτῳ νὰ μάθω, γρύλλισε ὁ Πήτερσον.

— Νὰ μάθετε τί; ρώτησε ὁ Γκρικ.

— Ἄν δὲν ἀκούσατε ρεβόφωνο, σᾶς πληροφορῶ ὅτι ὁ Κάρλτον σκότωσε τὸν Λεϊτσέστερ στὸ σπίτι του.

Ὁ Γκρικ ἄφησε νὲ τοῦ ξεφύγη ἓνα χαμόγελο. Ὁ Πήτερσον τοῦ ἔριξε ἓνα ἀγριο βλέμμα.

Ὁ Μπάρμπερτον ψιθύρισε μὲ σβησμένη φωνή:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία Πούαλ, ἔσείς σὲ τί μπορεῖ νὰ φταίτε; Ἄλλοά...

Ἡ Ἄικα Πούαλ πετάχτηκε σὰν ἐλατήριο ἐπάνω καὶ πῆγε νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον του, ἐνῶ ἡ δῆμη τῆς πῆρε ξαφνικὰ μιὰ ἐκφραση φοβεροῦ μίσους.

Οἱ ἀστυφύλακες ἔτρεξαν καὶ τὴν ἔπιασαν πρὶν τὸ χεῖρι τῆς καθῆ στὸ κεφάλι τοῦ Μπάρμπερτον, ἐνῶ αὐτὸς σαστισμένος τραβιόταν πρὸς τὸν τοῖχο.

— Κυρία Πούαλ, εἶπε ὁ Πήτερσον, εἰσθε πολὺ ἐκνευρισμένη, ἀλλὰ δὲν σᾶς χρωστάει κανεὶς τίποτα, ὅταν ὁ γιὸς σας...

— Ὁ γιὸς μου εἶναι ἀθῶος! ξεφώνισε ἡ κ. Πούαλ.

Ὁ Πήτερσον τὴν κοίταξε εἰρωνικά. Ἡ Πούαλ κάθησε στὴν πολυθρόνα τῆς ξεφυσώντας. Τὰ πόδια τῆς δὲν ἀντεχαν νὰ τὴν κρατήσουν ὀρθή.

Ὁ Πήτερσον γύρισε στὸν δῖθην Στήβ.

— Δὲν ἀμφισβητῶ πὼς ὁ δραπετῆς εἶναι ὁ δολοφόνος, κυρία Στή Πούαλ. Ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ ἀπόγευμα πῆγες στὸ γραφεῖο τοῦ Λεϊτσέστερ καὶ εἶπες, ὅπως καταγγέλει ὁ κ. Μπάρμπερτον, πὼς καὶ οἱ δύο τους κινδυνεύουν ἀπ' τὸν Κάρλτον. Τώρα ὁ Λεϊτσέστερ εἶναι νεκρός. Προτοῦ νὰ προχωρήσω, θέλω νὰ μάθω, πὼς ἤξερες πὼς ὁ Κάρλτον θὰ πῆγαινε νὰ τοὺς δρῆ. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρθα πρῶτα ἀπ' ὀλα ἰσθὰ νὰ ἀνακαλύψω. Νομίζω, πὼς μίλησες μὲ τὸν Κάρλτον. Ἄρα τὸν εἶδες. Ἐπομένως ξέρεῖς ποῦ κρύβεται. Συμπέρασμα: Τὸν θέλω ἀμέσως. Καὶ τώρα. Εἰς' ἀλλοιωθῶς...

Ὁ δῖθην Στήβ σηκώθηκε δριθιος.

— Μὲ ἀπειλεῖτε, κ. Ἐπιθεωρητά; εἶπε.

— Σᾶς λέω τὴν πραγματικότητα ὅπως ἔχει. Ἐλπίζω νὲ μὴ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ σᾶς κουβαλῶ στὴν Ἀστυνομία.

— Θέλετε, ἀλήθεια, τὸν Κάρλτον; ρώτησε ὁ δῖθην Στήβ. ἐνῶ τὰ μάτια του κορφώθηκαν στὸ σκληρὸ πρόσωπο τοῦ Μπάρμπερτον.

— Ναι, βρυχήθηκε ὁ Πήτερσον. Θέλω νὰ τὸν συλλάβω πρὶν νὰ κάνει κι ἄλλο κακὸ. Λοιπὸν, ξέρεῖς ποῦ εἶναι, Στήβ Πούαλ, καὶ μὰ τὴν πίστη μου, θὰ συλλάβω ἐσένα

αυτή τη φορά. Φαίνεται αγνοείς κ' ένα ακόμη γεγονός.

— Για ποιο γεγονός θέλετε να πείτε;

— Άμέσως μετά την δολοφονία του Λεϊτσέστερ, αποπειράθηκε να σκοτώσει τον κ. Μπάρμπερτον. Τον πυροβόλησε καθώς έβγαινε απ' το ατμόκινητό του στο σπίτι και προχωρούσε στο γκαράζ. Εύτυχως, δεν τον πέτυχε.

Ο Μπάρμπερτον κίνησε το κεφάλι του καταφατικά, άνοιγομλίνοντας τα δάχτυλά του.

— Μπάρμπερτον, λες πώς ο

γυιός μου αποπειράθηκε να σε σκοτώσει; ρώτησε ψυχρό τώρα ή Άνω Πούαλ. Λες φέμματα, Μπάρμπερτον.

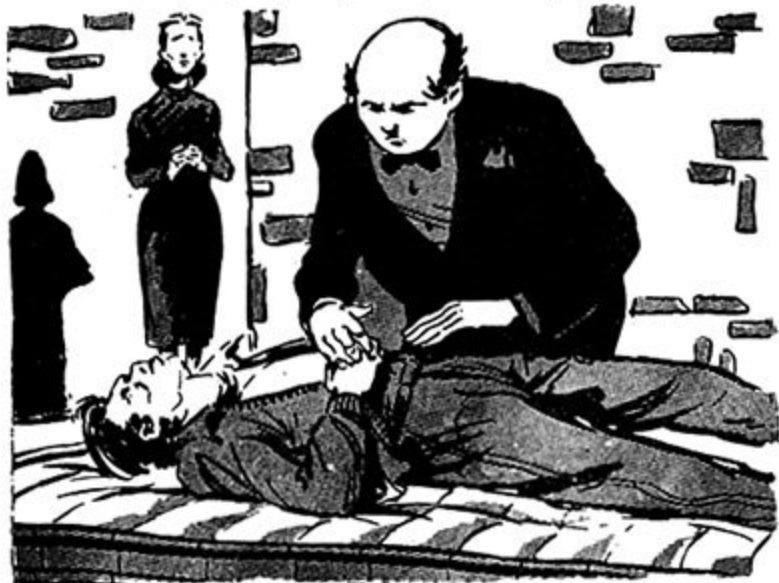
Το κεφάλι του Μπάρμπερτον γύρισε απότομα στην κ. Πούαλ.

— Δεν λέω φέμματα, κ. Πούαλ, είπε υπόκωφα. Τον είδα καθαρά στο φως του δρόμου. Ήταν ο Κάρλτον. Αποπειράθηκε να με σκοτώσει.

— Θα δοκιμάσουν γι' αυτό; ρώτησε ο Γκρήκ.

Ο Μπάρμπερτον δεν ά-ατησε άμέσως.

— Θα δοκιμάσουν; ρώτησε η κ. Πούαλ τώρα.

—Κάρλτον! Κάρλτον! φώναξε σιγανά ο Πήτερσον.

— Θα αρκίζομαι.

— Δεν μπορεί να έκανες λάθος; είπε ο Γκρήκ.

— 'Αδύνατον. Ποιός άλλος 'απ' τόν 'Κάρλτον θα ήθελε να με σκοτώσει; Τόν άκουσα να τό λέη προτού 'υκόμα να πάη στη φυλακή. Είπε πώς θα σκοτώσε κι έμένα και τόν Λεϊτσέστερ. Τήν μιά άπειλή του τήν πραγματοποίησε. Είχα μείει 'ωγώ. Θέλησε να με σκοτώσει άμέσως μετά τόν Λεϊτσέστερ.

— Καλά, είπε ή κ. Πούαλ. (Και γυρίζοντας στον Τζών Γκρήκ). Μπορώ να τούς άδηγήσω στο 'υπόγειο;

— Βεβαίως, έκανε ο Γκρήκ.

'Ο Πήτερσον έρριξε ένα γρήγορο βλέμμα στους άστυφύλακες.

'Η κ. Πούαλ, προχώρησε προς τό διάδρομο.

— 'Ελάτε μαζί μου, κύριοι. 'Ο γυιός μου είναι κάτω στο κατώγι.

Οι άστυφύλακες προχώρησαν με άπάθεια πίσω άπ' τήν Άννα Πούαλ με τά περιστροφά στο χέρι. Πίσω άκολούθησε ο Πήτερσον κι ύστερα ο Μπάρμπερτον κι ο Γκρήκ.

'Η κ. Πούαλ όσο προχωρούσε γύριζε κάθε τόσο κι έρριχνε ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο σ' αυτούς που τήν άκόλουθούσαν.

Στό 'υπόγειο ή κ. Πούαλ άναψε τό φώς. Οι άστυφύλακες πρότειναν τά περιστροφά. Για μιá στιγμή 'δεν άκουγόταν τίποτα, εκτός άπ' τίς άναπνοές τους.

'Κάτω στο 'υπόγειο, ξαπλωμένος πάνω σ' ένα παλιό στρώμα, κοντά στον τοίχο, ήταν τό σώμα ενός ανθρώπου, που έμοιαζε πολύ με τόν Πούαλ. Τά χέρια του ήταν πάνω στο στήθος του, αλλά 'δεν έκυρταν τό ξεραμένο αίμα που 'υπήρχε γύρω στο στήθος του.

'Ενας άπ' τούς άστυφύλακες έσκυψε πάνω του. Ξαφνικά έβγαλε μιá φωνή και κοίταξε τούς άλλους.

— Θα είναι καλύτερά να τόν βήτε ο 'ίδιος, κ. 'Επιθεωρητά, είπε.

— 'Κάρλτον! 'Κάρλτον! φώναξε σγανά ο Πήτερσον.

Γονάτισε κοντά στο σώμα και έπασσε τά δυό ξυλιασμένα του χέρια.

— 'Κάρλτον! ξανάπε.

Τά μάτια τής κ. Πούαλ άστραψαν.

— Δ'άβολο! Έκανε ο Πήτερσον.

'Ο Μπάρμπερτον κοιτούσε κατάπληκτος με άνοιχτό στόμα.

— Είναι... είναι... τραύλισε.

— Νεκρός! είπε ή Άννα Πούαλ, κοιτάζοντας άπαίσια τόν Μπάρμπερτον. 'Ηταν νεκρός πολύ πριν να σκοτωθή ο Λεϊτσέστερ. Πέθανε λίγη ώρα ύστερα άπ' τόν έρχομό του, γιατί τόν είχαν πυροβολήσει οι άστυφύλακες που τόν κινήγησαν τήν ώρα που έμπαινε στη Ν. 'Υόρκη.

— Κύριε Μπάρμπερτον, είπε ο Γκρήκ, μήπως είσθε σέ θέση να μάς εξηγήσετε πώς ένας νεκρός

ἀποπειράθηκε νὰ σᾶς σκοτώσῃ πρὶν λίγη ὥρα;

Αὐθόρμητα τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων στράφηκαν καὶ καρφώθηκαν σοσιατὸν Μπάρμπερτον, πού κοιτούσε μὲ φρίκη τὸ πτώμα τοῦ Κάρλτον.

— Ὑποθέτω πὼς θὰ μᾶς ἐξηγήσετε, κ. Μπάρμπερτον, εἶπε ὁ Πήτερσον, κάνοντας ἓνα βήμα πρὸς τὸ μέρος του.

Τὸ βλέμμα τοῦ Μπάρμπερτον γύριζε ἀπ' τὸν ἓναν στὸν ἄλλον.

— Ναί, ἀποπειράθηκε νὰ μὲ σκοτώσῃ, τὸν εἶδα, φώναζε ἄγρια. Τὸν εἶδα πού στρογγύλωνε ἐκεῖ καί..

Στοιμάτησε τρομοκρατημένος.

— Προτοῦ ὁ γυιός μου νὰ πεθάνῃ, μοῦ ὁμολόγησε πὼς δὲν σκότωσε αὐτὸν, τὸν πατέρα του, τόνισε ἡ κ. Πούαλ. Μοῦ ὠρκίστηκε ἔδῳ, τὴν ὥρα πού ξεφυχοῦσε. Ἦξερε πὼς θὰ πεθάνῃ.

Ὁ Πήτερσον τριγύρισε τὸ σθημένο πούρο του.

— Αὐτό.. αὐτό.. γιὰ μᾶς δὲν εἶναι ἀπόδειξη. Ὁ κ. Μπάρμπερτον μετὰ τὴν ἀπόπειρα ἤρθε στὴν Ἀστυνομία ἀμέσως.

— Τὸν ρωτήσατε κ. Ἐπιθεωρητή, γιὰτὶ δημιούργητε τὴν ἱστορία τῆς ἀποπειρας; Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, πὼς τὴν δημιούργησε, γιὰ νὰ πιστέψετε, πὼς ὁ Κάρλτον σκότωσε καὶ τὸν Λεϊτσέστερ.

— Ζητῶ νὰ στείλετε γιαιτὸρ νὰ ἐξετάσῃ τὸ γυιό μου. Εὐκόλα θὰ ἀποφανθῇ πάσες ὥρες εἶναι νεκρός. Ἐνας γιαιτὸρ θὰ σᾶς πῇ πὼς ἦταν ἀδύνατο ὁ γυιός μου νὰ σκότωσε τὸν Λεϊτσέστερ ἢ νὰ ἀποπειράθηκε νὰ σκοτώσῃ τὸν

Μπάρμπερτον. Τὶ λέτε τώρα κ. Μπάρμπερτον;

— Θύλησε νὰ μὲ σκοτώσῃ, τραύλισε ὁ Μπάρμπερτον καὶ τραβήχτηκε πίσω.

Ὁ Πήτερσον ἔκανε ἓνα νόημα καὶ οἱ δύο ἀστυφύλακες ἤρθαν καὶ στάθηκαν δεξιά κι ἀριστερά τοῦ Μπάρμπερτον, πού κίτρινος σὲν φθλοπωρινὸ φύλλο, ἔτρεμε.

Ὁ Γκρήκ πήγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πήτερσον.

— Κύριε Ἐπιθεωρητή, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς διαφωτίσω περισσότερο, ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, νὰ ἰσπισκεφτοῦμε ἓνα γραφεῖο.

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε; Γιὰ ποῖο γραφεῖο μιλάτε;

— Εἶναι πολὺ γνωστὸ σας. Τὸ γραφεῖο τοῦ Τζῶν Γκρήκ.

— Αὐτὸς δὲν ξέρει τίποτε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία. Τοῦ εἶπε νὰ μὴν μπαρδευτῇ.

Ὁ δὴθεν Στήβ τὸν ἐπέισε νὰ πᾶνε στὸ γραφεῖο τοῦ Τζῶν Γκρήκ ἄλλοι μαζί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κ. Ἄννα Πούαλ, πού ἔμεινε κοντὰ στὸ πτώμα τοῦ γυιοῦ της.

Μπαίνοντας ὁ Πήτερσον στὸ γραφεῖο τοῦ Γκρήκ, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, βλέποντας μπροστά του ἓνα δεῦτερο Στήβ Πούαλ, θεμένο στὴν πολυθρόνα, μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο σὲν ὄμο του, ἐξαντλημένον ἀρκετά.

Γύρισε καὶ εἶδε τὸν Τζῶν Γκρήκ. Εἶδε καὶ τὴν Ἐλέν πού τὸν ὑποδέχτηκε ντυμένη μὲ ἀνδρικὰ ρούχα.

Τὴν στιγμή τῆς εἰσόδου τους στὸ γραφεῖο ὁ Μπάρμπερτον ἀντικρίζοντας τὸν Στήβ Πούαλ θεμέ-

νον, έχωσε διαστικά τὸ χέρι του στὴν τσέπη. Ὁ ένας ἀπ' τοὺς ἀστιφύλακες πρόφτασε καὶ ἔπιασε τὸ χέρι του. Ἐνα πιστόλι ἔκπυρσοκρότησε καὶ ὁ Μπάρμπερτον, καθὼς τραβήχτηκε πίσω, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ γονάτισε. Πρὶν προλάβῃ τὰ σκληρὰ ἔπεσαν ὄλο ἐπάνω του.

Ὁ Μπάρμπερτον φώναξε, θλαστήμησε, προσπάθησε νὰ ἀποφύγῃ τὶς χειροπέδες πού οἱ ἀστιφύλακες προσπάθουσαν νὰ περάσουν στὰ χέρια του.

Ὅταν τὸν σήκωσαν ὀρθόν, γύρισε κατὰ τὸν Τζῶν Γκρήκ καὶ τὸν ἔφτυσε.

—Αὐτὸ ἦταν ὄλο, εἶπε ὁ Γκρήκ. (Καὶ γυρίζοντας στὴν Ἔλεν, ἐνὺ τραβοῦσε τὶς πλαστικὲς ὕλες ἀπ' τὸ πρόσωπό του κι ἔβγαζε τὴν περρούκα του). Ἔλεν, μποροῦμε νὰ τὸν λίσουμε τώρα. Ἡ αἰχμιά λωσία του τελειώσε.

Ὁ Πήτερσον ὠρμισμένος πῆγε πίσω του.

—Ἐσύ; εἶπε μὲ θυμωμένη φωνή.

—Ἐγὼ καὶ μὲ συγχωρεῖς.

—Κι ἐσύ; εἶπε στὴν Ἔλεν, ἔδεν μού εἶπες τίποτε;

Ἡ Ἔλεν, καθὼς ἔλιψε τὸν Στήν Πούαλ, γύρισε καὶ τοῦ χαμογέλασε.

—Μὲ συγχωρεῖς, Πήτερσον, εἶπε ὁ Γκρήκ. Πίστεψα ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς ὁ Κάρλτον ἦταν ἀθῶος. Στὴν ἀποθήκη ἔκεινο τὸ βράδυ πῆγε νὰ κλέψῃ ὑφάσματα. Ὅσα ἔγινον ἦταν τυχεῖα καὶ μοιραῖα γι' αὐτόν. Λυπήθηκα πού δὲν ζεῖ.

—Δὲν ζεῖ ὁ ἀδελφός μου; ρώτησε ὁ Στήν Πούαλ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ἔτρεξε σέρνοντας πίσω τὰ σχοι-

νιά πού τὸν κρατοῦσαν τόσες ὥρες δεμένον, πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ βγήκε στὸ δρόμο.

Ἡ Ἔλεν τὸν πρόφτασε. Τοῦ ἔδωσε τὰ κλειδιά τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ τοῦ εἶπε, πὼς θὰ ἔβρισκε τὸν νεκρὸ ἀδελφό του στὸ σπίτι.

Ὁ Γκρήκ ἐπήγγησε στὸν Πήτερσον πὼς πραγματικά, ἡ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Μπάρμπερτον ἔγινε, μὰ ἦταν σκηνοθετημένη. Στὸν Κάρλτον παρουσιάστηκε ἡ Ἔλεν χωρὶς κομμιά μετεμφέσι, ὄλο ἀπ' τὰ κληρικὰ ρούχα πού φόρεσε καὶ τὸ γούνιο πολλὸ τοῦ πατέρα τῶν Πούαλ. Λυπήθηκε πού δὲν ὑπολόγισε κολὰ τὴν ὥρα καὶ δὲν πρόβλεψε νὰ σώσῃ τὸν Λεϊττέστερ, πρὶν τὸν βολοφωνήσῃ ὁ Μπάρμπερτον. Πίστεψε πὼς θὰ ἔκανε τὸ νέο ἐγκλημά του κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁποῖος ἀπ' τοὺς δύο ἦταν ὁ πραγματικὸς ἔνοχος. Στὸ μεταξὺ ἡ Ἔλεν θὰ πυροβολοῦσε καὶ τὸν Λεϊττέστερ, ὅπως τὸν Μπάρμπερτον καὶ ἡ ἀντιβρασις θὰ ἔρριχνε στὴν παγίδα τὸν ἔνοχο, ὅπως τὸν ἔρριξε.

Ὁ Μπάρμπερτον ξεφουσοῦσε μὲ τὰ χέρια περασμένα στὶς χειροπέδες, ἐνὺ ἦταν ἀπαισία χλωμός.

Ὁ Γκρήκ ἀπλωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ Μπάρμπερτον καὶ τραβήξε τὸ πιστόλι, πού λίγο πρὶν ἀποπειράθηκε νὰ πυροβολήσῃ. Τὸ ὤδειξε στὸν Πήτερσον πού φαινόταν μελαγχολικὸς καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας.

—Βλέπεις τὸ πιστόλι του Μπάρμπερτον εἶναι ἴδιο μὲ κεῖνο πού εἶχε ὁ Κάρλτον Πούαλ. Νὰ ἦταν σύμπτωσι ἢ τὰ εἶχε ρυθμίσει

δλα, γκωρίζοντας τὸ πιστόλι τοῦ Κάρλτον; Μάλλον τὸ δεύτερο πιστεύω.

Ὁ Πήτερσον σγκώνοντας τὸ ἀκουστικό, ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε μὲ πικρία σὲ σιγαλὸ τόνο:

—Ξέρεις, πὼς μπορεῖς νὰ δικαστῆς γιὰ πλαστοπροσώπια καὶ παράνομο κατακράτησι ἀνθρώπου σὲ γραφεῖο σου;

—Ἄν δὲν παρουσιαζόμουν στὴν κ. Πούαλ ὡς γυιὸς της, θὰ ἤξερα λιγώτερα πράγματα γιὰ τὸν Κάρλτον. Κι ἂν δὲν ἔβαζα σήμερα τὸ ἀπόγευμα σὲ γραφεῖο τῆς ἐταιρείας τους τὴν ἰδέα τῆς ἐξουδεύσεώς τους ἀπ' τὸν Κάρλτον, ποῦ σμειώσε, ἤξερα σὲ μεταξύ πὼς

εἶχε πεθάνει, ὁ βαλοφόνος ἴσως νὰ ἦταν λίγο δύσκολο νὰ ἀποκαλυφθῆ.

—Ἐμπρός, ἔκανε ὁ Πήτερσον σὲ τὸ τηλέφωνο. Τὸν κ. Διευθυντή. Ἐδῶ ἐπιβεβαιωρῆς Πήτερσον.

Ἐνῶ ὁ Πήτερσον περίμενε νὰ τὸν συνδέσουν μὲ τὸν Διευθυντή, ὁ Γκρήκ εἶπε:

—Ὁ ἠπάρμπερτον εἶχε μεγάλη φιλοσοφία νὰ γίνῃ κυρίαρχος τῆς μεγάλης ἐταιρείας ὑφασμάτων, «Πούαλ καὶ Σίκα». Τοῦ διέφυγε μόνο πὼς κανένας ἀνθρώπος δὲν γίνεται κυρίαρχος ὁποιοῦδήποτε πράγματος, πατώντας πάνω σὲ πτώματα.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ή πιο συναρπαστική αστυνομική περιπέτεια
του θρυλικού **ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ**

μέ τον τίτλο

Η ΠΑΓΙΔΑ

Δέν πρέπει νά μείνη κανένας χωρίς νά διαβάση
τό 40ό τεύχος πού δέν θά λησμονήσετε ποτέ.

ΟΣΟΙ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ

Τό έρχόμενο Σάββατο αγοράστε τις περιπέτειες του

Τζών Γκρήκ

μέ τον τίτλο

Η ΠΑΓΙΔΑ

Τό τεύχος πού θά σ'ς μείνει άλησμόνητο.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ **ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ**

Έκδοσις: ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ
Προϊστάμενος Τυπογραφείου : Νικόλαος Νικολόπουλος
Χιλιανδαρίου 8—Κυψέλη.

Γραφεία : Πλατεία Έλευθερίας άρ. 15—Τηλέφ. 523-538.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

**Ο ΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ
ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ**

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ἀναγνώστες στὴν
Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ διαβάζουν κάθε
ἐβδομάδα τὶς περιπέτειες τοῦ θρυλικοῦ

Τ ζ ὠ ν Γ κ ρ ἦ κ

ποῦ εἶναι ἄφθαστες σὲ ὑπόθεσι
δράσι, μυστήριο καὶ ἀγώνια.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

μὲ 2 δραχμὲς

ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΟΜΜΑΤΟΙ δὲν διαβάζουν
τὶς περιπέτειες τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ

Τ ζ ὠ ν Γ κ ρ ἦ κ

ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ὅμως τὶς ἀκοῦν

Τζὼν Γκρήκ Ο ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

